

Ghi Chép JQ Game Online Của Họa Đoàn

Contents

Ghi Chép JQ Game Online Của Họa Đoàn	1
1. Chương 1: 0001-0030	1
2. Chương 2: 0031-0053	5
3. Chương 3: 0054-0068	9
4. Chương 4: 0069-0078	12
5. Chương 5: 0079-0088	16
6. Chương 6: 0089-0096	19
7. Chương 7: 0097-0107	24
8. Chương 8: 0108-0109	27
9. Chương 9: 0120-0147	31
10. Chương 10: 0148-0160	40
11. Chương 11: 0161-0173	46
12. Chương 12: 0174-1093	52
13. Chương 13: 0194-0205	58
14. Chương 14: 0211-0227	63
15. Chương 15: 0228-0229	68
16. Chương 16: 0231-0246	72
17. Chương 17: 0247-0257	78
18. Chương 18: 0258-0264	85

Ghi Chép JQ Game Online Của Họa Đoàn

Giới thiệu

Thể loại: đô thị, tình duyên, yêu thích không rời, hoan hỉ, oan gia. Câu chuyện là một bản ghi chép về JP trên game cũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ghi-chep-jq-game-online-cua-hoa-doan>

1. Chương 1: 0001-0030

1

Ngày 22 tháng 10 năm 2009 sau công nguyên, Mộng Áo Tru Tiên phát hành phiên bản beta, thế là một mầm tai họa lặng lẽ ra đời.

Họa Đoàn được gọi là Họa Đoàn, đương nhiên không thuộc một môn phái bình thường.

Cậu là ~ Hợp Hoan Nam ~ thuộc Hợp Hoan phái.

2

Lúc chọn môn phái này, bạn bè Họa Đoan đều khuyên cậu đừng làm vậy, bởi Hợp Hoan là một môn phái cực kì xui xẻo.

Còn xui xẻo thế nào, Họa Đoan chưa chơi game này bao giờ dĩ nhiên không hiểu.

3

Nhưng mà Họa Đoan rất thích cái này! Vì thế vẫn kiên quyết chọn nó.

4

Khụ khụ, quay lại mở đầu.

Xưa nay Họa Đoan rất ít chơi game online, chỉ từng chơi qua Audition và Flyff thôi.

Nhưng Audition thì cũng chỉ cần ấn những phím mũi tên + phím cách, thuận tiện nói chuyện phiếm GD (* tán tỉnh) người khác.

Còn Flyff, là do có một ngày, Họa Đoan nhắc đến những game như thế với vẻ mặt rất tò mò.

Vì thế bạn bè của Họa Đoan là Yêu Nga Tử đi đăng kí tài khoản Flyff cho cậu, còn tiện thể giúp cậu luyện lên cấp rất cao.

5

Thế là Họa Đoan đành gượng ép chơi game đó (_)

Mọi người nói xem, dùng một cái có nhân vật cấp cao như vậy thì làm sao hưởng thụ được cảm giác vẻ vang khi từ từ lên cấp chứ?

Vì thế bạn nhỏ Yêu Nga Tử đáng thương kia lại một lần trở thành bia đỡ đạn, trở thành lý do vì sao Họa Đoan không thềm chơi Flyff nữa.

6

À à, lạc đề rồi, quay lại nói chuyện Họa Đoan thôi.

7

Họa Đoan chính là diễn hình cho một đầu rồng trên mạng, tiếp theo là đầu sâu, cuối cùng chỉ đơn giản là sâu bọ. À, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, đây là một câu chuyện về game online, nên chúng ta phải kể về một câu chuyện đầu rồng.

8

Lại nói, Họa Đoan vốn là loại người cái gì cũng muốn, cũng chỉ có hứng trong vài phút, cho nên trước khi Tru Tiên mở phiên bản beta, cậu đã bỏ chơi game nhiều năm ~ tôi đã không làm đại ca lâu quá rồi ~ mọi người cũng cùng hát nào!

9

Khụ khụ, lại một lần nữa quay lại chủ đề chính ~ Cái gì? Lạc đề xa quá nên không hiểu gì hết? Mời ngừng đầu nhìn lại tên sách ==

10

Ha ha, cách viết này quả là tốt, chưa gì đã đến chương 10 rồi, được rồi, tiếp tục thôi =. =

11

Họa Đoan không chơi game thật nhiều năm, vậy suốt những năm này cậu làm gì trên mạng?

Chính là đi gây họa cho người! Tham gia diễn đàn, lướt web, thuận tiện xem tiểu thuyết, khuấy động trời đất =. =

12

Sau này thấy bắt đầu có nhiều người, càng lúc càng náo nhiệt, thế là sung sướng nhảy nhót trên mặt đất, hào hứng chạy đến viết một truyện ngắn nhẽo, tự tiêu khiển cho bản thân và chọc người khác, sau lại có một em gái gửi thư mời, mời cậu tham gia một nhóm, thế là cậu càng hưng phấn hơn, muốn chứ, hóa ra cái truyện ngắn nhẽo Họa Đoan ta viết cũng có người thích đó! Thế là hấp tấp đồng ý.

13

Click vào, wow! Quả là có nhiều người, náo nhiệt quá nha! Thế là chat chit chat chit chat chit...

Tiếp theo Họa Đoan phát hiện, mọi người đều lôi kéo mình đi vote cho họ= =b

Dần dà, Họa Đoan lại thấy thật đau lòng...

14

Thật ra các người ủa tới cũng chỉ vì xin vote thôi! Nhóm nhieć gì chứ, ghét nhất rồi!

Thế nên mỗi họa của nhân dân Họa Đoan gần đây bắt đầu sa sút tinh thần, lòng âm thầm hò hét [hay có thể nói là thổ tào (* chế nhạo, trêu chọc, không ác ý)] với giới văn nghệ sĩ

~15

Ai cũng hiểu, để được khen mười phút, phải bỏ công bỏ sức suốt mười năm, muốn viết được những truyện hay thì phải có thời gian ngồi im chờ ý tưởng, càng phải nhẫn nại chịu đựng nỗi cô đơn khi bị người ta quên lãng, thậm chí mỗi khi update, nhìn hộp tin nhắn rỗng không, dù muốn thổ huyết cũng phải cười mà nói: không sao mà.

Thay vì ngày nào cũng chăm chăm nhìn những truyện được đặt đầu danh sách, truyện nào có màu đỏ cũng bắt chước viết theo một cái, giống như đám ong vỡ tổ bay theo gió, mà không biết rằng bản thân sẽ bị quần theo gió, bay đến nơi xa không thấy mặt.

Thật không ngờ, ít ai biết rằng những người có truyện được đánh dấu đỏ đó tốn bao nhiêu công sức, làm bao nhiêu chuyện, nghiên cứu bao nhiêu đạo lý, chất đọng bao nhiêu tư tưởng diệu kì, nếu có thể làm được như vậy, thậm chí làm được nhiều hơn, thì người tiếp theo có truyện được đánh dấu đỏ chính là bạn đấy.

16

Thế nên Họa Đoan di chuyển con chuột quanh biểu tượng rồi nhóm hai lần, cuối cùng cũng click.

17

Đột nhiên, em gái gửi giấy mời cho cậu gửi yêu cầu chat.

Mí mắt trái của Họa Đoan giật giật.

Có câu: trái nhảy tài, phải nhảy tai, Họa Đoan mừng rỡ nhìn qua avatar MM (* em gái xinh xắn) kia một cái XDD

18

Lời đầu tiên, không ngoài dự đoán, chính là hỏi vì sao lại ra khỏi nhóm? Có phải là bị ai ức hiếp không? Hãy là bị thằng mất nét nào dọa chạy? BLABLABLA...

Trên đầu Họa Đoan xuất hiện ba vạch đen -_-|||

19

Sau đó MM chuyển chủ đề

~Họa Đoan ơi, tôi thấy giọng văn của cậu hợp với Tân Giang đó!

Tân Giang? Ý gì vậy?

Thế nên Họa Đoan quyết định ~ google xem đó là cái gì =_=_

20

Kết quả tìm kiếm XXXXXXXX ...

Website cung cấp tiểu thuyết ngôn tình | tiểu thuyết đam mỹ | tiểu thuyết đồng nhân [Tần Giang cung cấp bản gốc] lớn nhất dành cho nữ giới...

Nữ giới.....

Nữ giới....

Nữ giới...

Nữ giới

Nữ

21

Phía trên không phải nói lấp, chính là tiếng vang...

Trên đầu Họa Đoan xuất hiện thêm ba vạch đen -_-|||

22

“Thấy sao? Không tệ đúng không?” MM tiếp tục dụ dỗ.

Thế là Họa Đoan thương hương tiếc ngọc đành gật đầu, “Ừ, rất tốt... cho mắt...”

Mọi người xem, cả trang web là màu xanh lá cây, rất bảo vệ mắt...

“Thật không? Tôi nói không sai mà! Truyện của Họa Đoan cậu cực thích hợp tại đây đây, cậu đến đi! Chúng mình kết bạn O(_)O~”

Bạn nhỏ Họa Đoan của chúng ta đã bị dụ dỗ vào đại bản doanh của Tần Giang như vậy đấy.

23

Cái gì? Muốn tìm truyện của Họa Đoan á? Dẫn đo suy nghĩ, cậu giống bé đây, là ảo thôi mà, thế là giả vờ làm đại thần, hô hào không được bắt nạt clone (* những nick được lập ra để ném đá dẫu tay, thường không rõ nick chính) không được bắt nạt clone ~o(>_<)o ~~=“” bắt=“” đắ=“” dĩ=“” bé=“” đây=“” đành=“” ngậm=“” miệng=“” không=“” nhắc=“” tới=“” nữa=“”>

24

Khụ khụ, nói nhiều như vậy chỉ để kể lại một sự tình đơn giản, đó là vì sao Họa Đoan lại đến với Mộng Ảo Tru Tiên

~Chính là bị một đám người ở Tần Giang GD đi chơi!

25

Lại nói, Họa Đoan biết Mộng Ảo Tru Tiên không phải nhờ đám người dụ dỗ cậu, mà là vì nghe Lão Bất Tử nói

~26

“Này, Họa Đoan, giúp tôi thu âm một câu.”

Đêm khuya, một Lão Bất Tử nào đó đã trà trộn vào hội kịch audio, gửi cho bạn Họa Đoan một tin quỵ dị như thế.

“Cái gì?”

Bạn Họa Đoan không hiểu gì hết.

“ ‘Mộng Ảo Tru Tiên’ mở bản beta rồi! Thu câu đó đó, cảm giác giống như đang đứng trên sân khấu hô lên đó, không cần nói to đâu.”

“Vì sao bảo tôi thu?”

“Người của hội bảo tôi thu O-O”

“Này, cậu phải biết, bình thường bảo tôi thu những đoạn a a uhm uhm vớ vẩn gì đó tôi cũng làm hộ được, nhưng hội của cậu bảo cậu thu âm, đương nhiên là cần giọng nữ đó! Đừng quên Họa Đoan đây là đàn ông!”

“A, đúng nhỉ, được rồi, lão đây tự thu vậy, (^) ”

Nhưng sau đó bốn chữ Mộng Ảo Tru Tiên đã được khắc ghi thật sâu đậm trong lòng dạ CJ (* ngây thơ) của Họa Đoan.

27

“Đúng rồi, Họa Đoan cậu có muốn hát bài [những nơi CJ] không?”

“Cút = =+ tôi không chịu được những ca từ YD (* dâm đẳng) kia nữa đâu.”

28

Rồi một ngày sau, những nơi Họa Đoan thường lui tới treo đầy banner của Mộng Ảo Tru Tiên.

29

“Mọi người đều chơi Mộng Ảo Tru Tiên à?”

Họa Đoan hỏi.

“Đúng thế đúng thế!”

“Họa Đoan cũng muốn chơi à?”

“Mạng chỗ tôi rẻ rách lắm, download mất 3 ngày rồi! Vẫn chưa down được server của trò chơi về cơ!”

“ ... ”

30

Cho nên, bạn Họa Đoan đã bị lôi vào trò chơi như vậy, rồi lại giống như mở đầu, tên đăng kí của Họa Đoan là Hợp Hoan Nam! Mọi người vỗ tay ()/

Tác giả nói ra suy nghĩ cứ mình: mọi người xem, chỉ thế thôi mà đã thành 30 chương, có phải rất nhanh không (V)

2. Chương 2: 0031-0053

31

Sau khi đăng nhập, Họa Đoan sung sướng phát hiện, lại được tặng pet ah XD

Thế là sung sướng đổi tên pet, từ “chuột đã bị thuần hóa” thành “yêu nghiệt”, sau đó ấn nút cùng chiến đấu =_,=

32

Được rồi, thật ra thì, nói cho cùng, Họa Đoan của chúng ta chỉ là tiểu bạch trong game online, cho nên khi cậu vừa đăng nhập, trông thấy một đồng người...

Không biết nên làm gì tiếp luôn = =

33

Hướng dẫn tân thủ.

Cậu phát hiện cậu quên hết mấy thứ này rồi.

Thế là ảo não mở bản hướng dẫn tân thủ ra, sau đó nghiêm túc làm theo đồng hướng dẫn, thứ mà cậu càng làm càng mù mờ.

Nhưng mà, Họa Đoan nhớ một thứ cực kỳ kĩ, đó chính là

~Ấn F9 để ẩn người chơi khác =V=

34

Màn hình thật nhẹ nhàng khoan khoái ah XD

Cây hoa đào kia đẹp quá đi XD

Chu Nhất Tiên kia đáng yêu quá đi XD

NPC kia cũng đẹp quá đi XD

XDDDDD

Sau đó Họa Đoan sung sướng đi làm nhiệm vụ

~35

Hợp Hoan Nam tóc trắng cứ chạy qua chạy lại, Yêu Nghiệt màu đỏ nhè bé cứ chạy phía sau ống tay áo bông bênh kia.

Nhưng mà Họa Đoan có chút khó chịu, vì sao sau khi đối thoại với NPC lại không thể tự mình đánh chứ?

36

Tôi bảo, Họa Đoan này, cậu nghĩ đó là game do cậu sáng tạo ra chắc ==b

37

Nhưng mà nhìn vào vẻ đẹp của các NPC, cậu miễn cưỡng bỏ qua =. =

Gào thét, NPC Trần Chỉ Lan kia đẹp quá đi!

Gào thét, mặt tên côn đồ kia rất đẹp nhá!

Nhưng mà dù mi đẹp trai cỡ nào thì cũng không phải đối thủ của bốn thiếu gia đâu XDDD

38

Cái này, tiểu bạch đương nhiên không biết, kẻ đẹp trai đó dễ dàng bị đánh bại như thế là do kịch bản sắp đặt a, nếu không cậu làm sao có thể tiếp tục làm nhiệm vụ chứ!

Vậy mới có chuyện Họa Đoan thâm oán hận khi biết rõ sự tình của bị kịch (_)

39

Thế rồi Họa Đoan tiếp tục ôm tâm tình ngấm mỹ nữ đi làm nhiệm vụ.

Nhưng mà, lúc làm được một nửa, cậu đột nhiên nhớ ra, hình như cậu chưa mặc trang bị thì phải ==b

40

“Hóa ra cậu vẫn khóa thân mà chạy à!”

Lúc Họa Đoan lên Q kiện với Yêu Nga Tử, Yêu Nga Tử trả lời như vậy.

“Cậu chừng nào thì không YD (*dâm đẳng) giống ông đây thế hả?”

“Ha ha.” Yêu Nga Tử gõ biểu tượng cười nhe răng.

41

A, phải đi làm nhiệm vụ tiếp thôi ~ tiện thể đi GD mỹ nữ.

Tuy Họa Đoan suốt ngày ồn ào đòi đi GD mỹ nữ, nhưng lúc gặp nhiệm vụ phải tổ đội, cậu vẫn không có ý định đi GD ai, hơn nữa, cậu số gặp phải nhân yêu (*nam chơi ID nữ) lắm = =b

42

Hỏi cậu vì sao lại không tổ đội với những người đã lôi kéo cậu chơi game á?

Đó là bởi vì Họa Đoan bị bệnh lệch giờ cực kì nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức khi mở mắt ra thì trời đã tối đen, lúc nhắm mắt lại thì là khi hừng đông xuất hiện.

Cho nên khi cậu làm nhiệm vụ được đến gần 10 cấp là hơn 3h sáng, đám yêu nghiệt kia đã ngủ lâu rồi, mà giờ trong game cũng chẳng thấy ai, thế là Họa Đoan là vô thức ấn F9

~43

Ngay lập tức, cậu nhìn thấy một người đứng sau lưng mình.

Hơn nữa người đó còn đang hô hào đòi tổ đội, thế là Họa Đoan sung sướng chạy lên vài bước xem xét

~Là phái quý vương a! Đẹp trai quá!

Hơn nữa còn là một người đẹp trai đang tìm tổ đội!

44

Thật ra Họa Đoan của chúng ta cực kì một người đàn ông chọn phái Hợp Hoan đấy, cảm thấy thật sự không có khí phách gì hết, gã nào chọn phái Hợp Hoan chắc chắn là mootjt ên khó chịu sĩ diện thích cãi láo =. =

Thế sao cậu lại chọn phái Hợp Hoan?

Bởi vì cậu chính là muốn lấy độc trị độc đó!

45

Nên là, khi cậu nhìn thấy một nam quý vương vừa đẹp trai vừa thần bí, cậu tự nhiên cảm thấy sùng bái, liền click chuột, thêm hảo hữu

~46

Nói đến chuyện hảo hữu này, Họa Đoan vừa sợ vừa vui.

Sợ là vì ô chat ở đây có cấu trúc tương tự với Q.

Vui là vì cậu là loại người thích nói chuyện qua Q chứ không phải qua điện thoại, nên bạn bè có ai cần tìm cậu cũng phải lên mạng, rất là tự tại nhé.

48

“Muốn tổ đội à?”

“Ừ.”

“Vậy chúng ta cùng tổ đội luyện cấp đi XD”

“Tôi muốn tổ đội để đi luyện cấp.”

“Thế thì tổ đội đi.”

“Nhưng cậu mới có cấp 9 thôi.”

Họa Đoan lập tức hóa đá trước máy tính.

Cậu mới cấp 9 cậu mới cấp 9 cậu mới cấp 9 cậu mới cấp 9 cậu mới cấp 9 cậu mới cấp 9 cậu mới cấp 9...

49

Những lời này lặp đi lặp lại trong đầu Họa Đoan đến hơn 100 lần! Cái cảm giác bị người mình thích ghét bỏ này ít ai có thể hiểu, khiến Họa Đoan lúc này hóa thân thành sói luôn!

“NGAO! Không mang thì thôi còn phải khinh bỉ nhau là sao?!”

“Nhà nào còn bật phim kinh dị giờ này đây!?” Giọng bà nội trợ ở nhà bên khiến sói Họa Đoan chấn động, lập tức thê thảm co rúm người, thu nhỏ cửa sổ trò chơi lại, ẩn vào nick duy nhất đang sáng, là cái nick có avatar hình em bé rất ngu ngốc

~50

Đêm dài đằng đẵng, cậu cũng chỉ có thể tìm về động kinh với Lão Bất Tử.

“Lão Bất Tử à, cậu làm thế nào mà sống đến tận bây giờ thế, cuộc đời thực con mẹ nó cô đơn quá!”

“Này này, cái chữ ‘lão’ đó không phải ‘lão’ đâu, tên tôi có nghĩa là Bất Tử luôn vui chơi ấy, chính là nhân vật Bất Tử mà ai cũng biết trong truyện của tôi đó... Mà này, đêm nay cậu không đi tìm đàn ông à?”

“Tìm rồi, nhưng người ta không thèm để ý đến tôi T_____T”

“Cuối cùng cũng moi được thông tin rồi, hóa ra đêm nào cậu cũng đi tìm đàn ông chơi đùa, thảo nào sáng lười biếng không update được chương mới!”

“Nói bậy! Tôi đâu phải đêm nào cũng đi tìm đàn ông! Đêm nay mới tìm thôi!”

“À à! Ra là đêm đầu... (nói chậm!!!)”

“Đầu cái đầu cậu ấy! Là trong tổ đội thôi!”

“Á! Hóa ra là NP...”

“Không phải! Lão Bất Tử cậu đừng có bắt bẻ để hủy danh tiết của tôi nữa T_____T”

“Thôi đi bố, cũng có phải lần đầu đâu =. =”

“Không lẽ vì không phải lần đầu tiên nên có thể cho rằng tôi tùy tiện = =+”

“Á! Xin hỏi lần đầu tiên của cậu Họa Đoan là khi nào vậy?”

“Lão Bất Tử tôi không tha cho cậu đâu T_____T”

Thế là Họa Đoan đáng thương của chúng ta đã bị hủy danh tiết như vậy đó =V=

51

Khó chịu vì bị đả kích, Họa Đoan dứt khoát thoát game, gõ tiếp cái truyện kia ~ lại nói tiếp, bút danh của cậu là của nữ, bởi vì cậu trông thấy trên đầu trang web có ghi dòng “truyện cho toàn bộ nữ giới...” Cho nên cậu chọn ghi giới tính nữ, tranh để độc giả khó chịu cậu là nam, Lão Bất Tử nói thật ra nam giới rất được Tấn Giang hoan ghênh, đặc biệt là truyện của cậu như vậy, càng được hoan ghênh hơn, chỉ cần cậu nói ra giới tính thật sự, cậu nhất định sẽ được đánh dấu đỏ cho mà xem!

52

Nhưng Họa Đoan của chúng ta không hiểu giới tính với truyện của cậu thì liên quan gì đến nhau, cậu chính là vì không hiểu tâm tư của con gái nên mới viết một truyện về tình huynh đệ chứ không phải tình yêu, trong truyện đến một người con gái cũng không có, vì sao lại được đánh dấu đỏ??

Thế nên cậu tiếp tục sung sướng với profile ảo trong Tấn Giang =V=

53

Không cần đi tìm truyện của Họa Đoan đâu, Họa Đoan chỉ là một nhân vật tiểu thuyết thôi mà =V=

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vì vậy tôi ngày canh ()

3. Chương 3: 0054-0068

54

Ngủ cả ngày, lúc Họa Đoan mở mắt ra đã là nhá nhem tối, cậu ngồi vắn vẹo bờ eo thon bé nhỏ ~ dĩ nhiên cậu không thừa nhận đó là bờ eo thon bé nhỏ đâu, cậu phải bảo

~Nhìn cơ bụng 6 múi của tôi đây XD

Tôi bảo này, Họa Đoan cậu chắc chắn đó là cơ bụng chứ không phải... mỡ do ngồi quá nhiều mà tích tụ lại sao ==b

Cho nên tóm lại, Họa Đoan bé bỏng của chúng ta chính là một bé... thụ yếu đuối thích ở nhà hay tự sướng dễ khó chịu và gượng ép.

55

Khụ khụ, chuyện này, Họa Đoan cậu cũng đừng dùng ánh mắt khinh bỉ đó để nhìn tôi chứ, dù sao tôi cũng sẽ không viết cậu thành một bé... công yếu đuối thích ở nhà hay tự sướng dễ khó chịu và gượng ép được đâu!

56

Chuyện là, sau vụ việc bị một nam nhân vật phái quỷ vương đả kích tối hôm qua, Họa Đoan quyết dốc sức liều mạng đi train level ~o(>_<)o>

~~Đó, giỏi thì cứ việc khinh bỉ tôi đi! Cần thận ngày mai tôi sẽ khinh bỉ lại anh đó!

Thế rồi Họa Đoan chấp nhận lời mời tổ đội của đội tên “chuyên trị các loại đau nhức”, cùng nhau đi đánh quái luyện cấp.

Nhìn cái tên quỷ dị mà lại bị ổi hèn mọn, Họa Đoan của chúng ta xúc động trước máy tính thật lâu ~ nếu không phải có người mời gia nhập chắc mình sẽ chẳng bao giờ dám tham gia đội này ==b

Thế là sau khi Họa Đoan phát hiện bản thân đã thăng đến cấp 10, có thể làm nhiệm vụ mà không cần tổ đội, cậu liền cực kì dứt khoát vứt bỏ cái đội WSN (*hèn mọn) này.

57

Về môn phái ~()/~ clap clap clap

Tam Diệu Tiên Tử đẹp thật đấy! Chảy nước miếng – ing.

Nhắc đến môn phái, Họa Đoan của chúng ta sau khi chơi game này được một lúc liền chạy đi nghiên cứu qua bản đồ, lúc cậu mở bản đồ thế giới ra liền phát hiện ~ vì sao cậu là Hợp Hoan Nam lại không ở chỗ môn phái của Hợp Hoan chứ? Thế là cậu bước lên con đường tìm về cội nguồn, hơn nữa còn hưng phấn nói với mọi người cậu đang đi vòng quanh thế giới

~Kết quả...

Gặp phải yêu tinh núi...

Thế là...

Bị đánh chết...

58

“Tôi bị yêu tinh núi đánh chết rồi.” Họa Đoan nhỏ bé vào hội kể khổ.

“Cậu cấp mấy rồi?” Lão đại Công Tử Lâu hỏi như vậy đó.

“Cấp 4.” Lúc đó Họa Đoan vẫn chỉ là một chú tôm nhỏ bé thuộc cấp 4.

“Sao lại lên núi đánh yêu tinh núi làm gì?”

“Tôi chạy khắp thế giới, gặp phải nó, kết quả bị đánh chết T_____T”

“Mới cấp 4 thì đừng đi đánh yêu tinh núi.”

“Nhưng mà tôi hồi sinh về lại thành Hà Dương =V=”

“Vì vậy cái gọi là vòng quanh thế giới của cậu chẳng qua cũng chỉ là một vòng nhỏ thôi.”

Trên đây là lão đại Công Tử Lâu của bang hội tổng kết hành trình của Họa Đoan, còn về bang hội, à à, cái này sau này nhắc đến sau, dù sao chỉ cần biết lão đại là Công Tử Lâu, lão đại là nam nhân vật thuộc phái Thanh Vân, lão đại là lão đại = =b

Phải nói rằng đây chính là hậu quả của việc Họa Đoan sau vài lần giết được bọn cướp cấp thấp, liền tự cho mình là mạnh, đi khiêu chiến bọn yêu tinh núi =. =

59

Khụ khụ, vậy là sau khi Họa Đoan luyện đến cấp 10, nhận được thông báo về môn phái nhận nhiệm vụ, cậu hiểu ra rồi!

Hóa ra phải luyện đến cấp 10 mới có thể trở về môn phái = =b

60

Thế là Họa Đoan cuối cùng đã tìm được cội nguồn, mò được về sư môn, sau đó đánh nhau với một con quái siêu bự.

Con quái kia quả là quá to quá bự ối!

Xem Họa Đoan tao đánh mà đến hoa rơi nước chảy đây!

Kết quả...

Vì sao tự nhiên xuất hiện nhiều yêu quái nhỏ như vậy?

Vì sao có nhiều sự trợ giúp như thế?

Thế là Họa Đoan của chúng ta cứ ngây ngốc đứng nhìn một đám yêu quái kia tụ hội lại.

Tụ hội xong lại ngây ngốc nhìn một đồng dòng đối thoại kì quái ~ chính là nội dung truyền thuyết của nhiệm vụ đó à = =?

61

Sau đó quay về bấm báo trưởng môn, học tập tâm pháp XD

Họa Đoan hiện tại rất sung sướng, mấy lần tổ đội trước đều thấy người khác khi đánh quái chỉ cần nhắc vũ khí lên là được, rất đẹp nha! Đáng tiếc đẳng cấp của mình quá thấp nên chưa học được tâm pháp, thế là cậu vẫn chờ cấp cao hơn rồi đi học những kỹ năng thật lợi hại, cuối cùng ngày này cũng tới rồi ~()/~ clap clap

62

Ấn nút nhìn, có nhiều tâm pháp quá đi, đều là những dạng rất hoa lệ! Dạng nào cũng muốn! Thế là cậu ấn học hết, sau đó mỹ mãn truyền tống về thành Hà Dương, nhưng khi cậu đánh quái mới phát hiện

~Vì sao học được tâm pháp rồi lại không dùng được??

Vì sao? Vì sao? Đây rốt cuộc là vì sao chứ?? [Xin mời mọi người tham khảo qua động tác gào thét của Mã giáo chủ]

63

Họa Đoan bé bỏng ngửa mặt lên trời hét lớn, quyết định sử dụng tuyệt chiêu

~Google ca một chút =V=

Hóa ra... Học tâm pháp cũng không được học lung tung, hóa ra muốn dùng tâm pháp phải đủ cấp mới được, hóa ra mỗi lần ấn vào học tập thì chỉ tăng thêm một điểm tâm pháp thôi, hóa ra tâm pháp còn phụ thuộc vào điểm học, hóa ra mỗi lần học tâm pháp đều tốn kinh nghiệm và tiền bạc = =b

Họa Đoan cảm thấy thê thảm.

Thế là cậu phải bắt đầu quãng thời gian gian khổ, vừa thấy cột kinh nghiệm đầy là phải bỏ đi học tâm pháp.

64

Có một ngày tự nhiên nổi hứng, Họa Đoan kiểm tra túi đồ của mình, phát hiện ~ có thật nhiều đồ vật nha XD

Họa Đoan nhỏ bé của chúng ta chính là như vậy, lúc làm nhiệm vụ thì chỉ chăm chăm đi làm nhiệm vụ, lúc học tâm pháp thì lại chỉ chú tâm vào học tâm pháp thôi, đến nỗi từ đầu đã bị Yêu Nga Tử bảo là khóa thân chạy loạn = =b

Cho nên, hiện tại cậu có kinh nghiệm rồi, thỉnh thoảng sẽ gom vật phẩm về túi của mình

~A a, có quạt mới này, mũ này, giày này, đai lưng này, ừ, không tệ không tệ, thế là cậu cảm thấy mỹ mãn mặc hết vào ()/

65

Thuốc biến hình thỏ cầm dao? Cái gì vậy?

Thế là Họa Đoan bé bỏng của chúng ta kick chuột trái vô đó ~ không có phản ứng O-O?

Thế là thử kick chuột phải

~-|||

O(> <)o không=“” muốn=“”>

Hợp Hoan nam ngọc thụ lâm phong, tiêu sái của chúng ta sao lại bị biến thành một con thỏ cầm dao ngoại hình thô鄙, một tay cầm đồ ăn một tay cầm đao chứ?!

Thần thánh ơi, xin người tha thứ cho con vì giờ phút này con không biết dùng từ ngữ để miêu tả cảm xúc xoắn xýt trong lòng Họa Đoan.

66

“55555555555555 có ai biết vì sao lại bị biến thành thỏ cầm dao không? Lão đại ơi ~ cứu mạng!” Họa Đoan nhỏ bé đành chạy về cầu cứu.

“A...” Đây chính là lão đại Công Tử Lâu vẫn còn thức.

“Tôi đâu dùng nước biến hình gì đâu, giờ phải làm sao để biến trở về? Xấu quá đi TAT”

“Tìm được kỹ năng đầu chưa? Chính là cái ảnh dựng thẳng đứng đó.”

“Tìm chưa?”

“Được rồi.”

“Trên kỹ năng đầu có một bình thuốc trắng nhỏ đó, thấy không?”

“Thấy.”

“Kích vào 6 chai ấy.”

“Không được TAT”

“Không được à... Thế cậu nhìn xem, trên cái chai đó có ghi thời gian cậu sẽ biến trở về như cũ đó...”

“Còn 3 phút nữa TAT”

“Cậu đang ở đâu?”

“Kính thành.”

“Được, vậy để tôi đi xem qua nhìn công tử Họa Đoan sau khi biến thành thỏ.”

“Không muốn đâu T_____T”

Thế là Họa Đoan đáng thương đã biến thành đồ vật để lão đại Công Tử Lâu ngắm nghía như vậy đấy...

67

Ngay khi cậu chạy như điên để tránh bị lão đại ngắm nghía, đột nhiên bên QQ báo có tin nhắn, liền bật lên xem

~A? Sao một người phái quỷ vương lại tìm mình O-O?

“Cậu có kính chiếu yêu không?”

“Có đấy.”

“Bán cho tôi, tôi cần.”

“À, được.” Họa Đoan cũng chẳng cần gì vật đó, lại lười vứt đi, giờ có người muốn mua, đương nhiên cậu phải bán để kiếm chút tiền rồi =V=

“Cậu đang ở tọa độ nào?”

“X***Y***.”

“Đừng di chuyển, tôi đi qua.”

“OK.”

Thế là Họa Đoan cứ ngây ngốc nhìn cái khung chat, chờ người nọ đến, sau đó nhìn nhìn, sao tên này nhìn quen thế nhỉ O-O?

Toái Dạ?

Không phải chính là tên ngày đó chê mình mới cấp 9 hay sao = =b

Đã thế lát nữa bán kính chiếu yêu đắt một chút, trả thù cho mối hận trong lòng!

68

Đột nhiên

~“Ha ha! Cậu là cái dạng gì thế này?”

Họa Đoan xúc động phát hiện, cậu vẫn đang ở trạng thái thỏ cầm dao ~~o(>_<)o>

~~Hình tượng của bản công tử a!

Và Họa Đoan đáng thương chính thức biến thành vật bị bạn Toái Dạ ngắm nghía như vậy đấy...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trời nóng quá, cần hạ nhiệt >

4. Chương 4: 0069-0078

69

Hai người tiền trao cháo múc, Toái Dạ đáng thương còn phải hướng dẫn Họa Đoan ngây thơ của chúng ta làm thế nào để trao đổi vật phẩm, kết cục tốn mất 3 phút cũng xong, bạn Toái Dạ xui xẻo liền xoay lưng chạy đi, Họa Đoan cũng vội vàng gõ vào khung chat một câu

~“Ít nhất cũng quay lại nhìn tôi cái đã T_____T”

“Vì sao?”

“Vì tôi đã trở về như bình thường rồi!” Quay lại đi, tôi lại là Họa Đoan đẹp trai rồi =V=

Nhưng Họa Đoan cũng chỉ có thể đứng nhìn tên kia chạy mất dạng ~ giỏi thì F9 đến chết luôn đi!

Nhưng Họa Đoan đương nhiên không nghĩ tới, nếu Toái Dạ ấn F9 thì làm sao có thể nhìn thấy cậu biến thành thỏ cầm dao chứ =b

Cho nên phải nói, ngu ngốc không chỉ có thể gây họa cho người khác, còn có thể gây họa cho chính mình.

70

Mà sau này N ngày, Họa Đoan gối đầu trên bụng Toái Dạ, hỏi Toái Dạ vì sao lúc ấy đặc biệt tìm cậu để mua kính chiếu yêu, bạn Toái Dạ trả lời như sau

~“Anh đoán chỉ có những người mù game như em mới có thể giữ lại mấy chiếc kính chiếu yêu đó.”

“Toái Dạ chết tiệt, em không để yên cho anh đâu T_____T”

Kết cục là hôm đó bạn Toái Dạ đã thật sự không “ngủ” để Họa Đoan được vui vẻ =V=

71

Chơi game một tuần, Họa Đoan của chúng ta cuối cùng đã lên được cấp 16 ()/

Chọn chế độ đánh tự động xong, Họa Đoan nhàm chán lướt web, đột nhiên cậu phát hiện biểu tượng chim cánh cụt đang rung mạnh, một cái avatar vừa quen thuộc vừa lạ lẫm xuất hiện

~72

“Đang làm gì đó?”

“A! Tưởng off rồi XD.”

Hiếm khi có ai không phải Lão Bất Tử lại tìm cậu lúc nửa đêm, Họa Đoan bé bỏng lập tức tỉnh táo.

Người tìm cậu hôm nay tên là tiên, một tháng trước đã bế quan để viết truyện, hôm nay mới lên TX (*Tấn Giang) tìm Họa Đoan bé bỏng của chúng ta.

“Ừ, ba mẹ về rồi, so với nghe bọn họ cãi vã chẳng thà lên mạng còn hơn.”

“À...”

“Đang làm gì thế? Viết truyện?”

“Chưa, đang chơi game! Mộng Ảo Tru Tiên Open Beta.”

“Vui lắm à?”

“Rất vui rất vui! Cậu chơi không XD?”

“Được, chơi, đợi tôi đi đăng kí.”

“Được, tôi chờ cậu, tôi đi thăng cấp trước.”

“7878 (*đi thôi).”

Sau đó Họa Đoan bé bỏng tiếp tục sung sướng đánh quái ()/

73

Hợp Hoan nam tóc bạc chạy trái chạy phải, Yêu Nghiệt cũng uốn a uốn éo sau đít cậu, cực kì sung sướng, đã qua một thời gian, cuối cùng cũng lên cấp 20 rồi, có nhiệm vụ sư môn rồi, chính là thu thập pet, Họa Đoan của chúng ta ngoan ngoãn nghe theo lời Sủng Vật Tiên Tử, đi giúp cổ bắt pet ()/

Bắt thỏ cầm dao...

Bắt được rồi...

Giao cho Sủng Vật Tiên Tử...

Sủng Vật Tiên Tử lại muốn yêu tinh núi...

Bắt yêu tinh núi...

Bắt được rồi...

Giao cho Sủng Vật Tiên Tử...

Sủng Vật Tiên Tử còn muốn dơi đen...

Bắt dơi đen...

Bắt được rồi...

Giao cho Sủng Vật Tiên Tử...

Sủng Vật Tiên Tử còn muốn quỳ hoa...

KAO! Có hết không đây? Đây rốt cục là làm gì? Nhiệm vụ quái quỷ gì thế! Sh*t! Cứ tới tới lui lui như thế, có thấy phiền không? Sh*t! Thở cầm dao, yêu tinh núi, dơi đen còn dễ, quỳ hoa là cái khỉ gì thế? Đi đâu tìm chứ? Sh*t!

Thế là Họa Đoan chuyển chuột, quyết định đi đánh quái, tích kinh nghiệm, rồi về môn phái học tập tâm pháp.

74

Thế là tổ đội...

Vì sao trong đội ngũ có một con gấu mèo = =b

À, là phái Thánh Vu đó! Hiểu rồi!

Thế là Hợp Hoan nam Họa Đoan liền cùng với bạn thuộc phái Thánh Vu và mấy người lạ khác đánh quái.

75

Thế là giết rồi giết, một đường giết rất nhiều, quái cũng từ những loại nhỏ bé như thở cầm dao, dơi đen,... biến thành quỷ họa xinh đẹp ~ tuy thế bên cạnh cô nàng còn có hổ dữ.

Thế là Họa Đoan của chúng ta rất sung sướng XD

“Tôi muốn bắt quỳ hoa!”

Nhưng mà vì trong đội có nhiều người, phản ứng của laptop Họa Đoan khá chậm, đến nỗi khi cậu nói xong câu này, quái đã bị giết.

“T_____T”

“Đợi lát nữa tôi bắt hộ cho.” Bạn nhỏ Thánh Vu quan tâm nói.

“(*^__^*) Hi hi... thanks!”

“Không cần khách khí... Mà nghe cách nói chuyện, cậu là nhân yêu (*nữ chơi nick của nam) à?”

Họa Đoan nghe xong có chút khó chịu.

“Cậu mới là nhân yêu, cả nhà cậu là nhân yêu! Tôi là công tử Họa Đoan ngọc thụ lâm phong, tiêu sái vô địch đó! (^) ”

Thế là lần này, Họa Đoan mãi nói, quên bắt quỳ hoa = =

“KAO! Cậu nói chuyện ẻo lả bỏ xù!”

“KAO! Tôi mới không thô như cậu đấy!”

“Cái gì thô? Trợn mắt lên nhìn cho rõ đi, tôi là nữ đó!”

“Cái gì? Tôi tưởng Thánh Vu không có nữ chứ (^) ”

Thế là lần này Họa Đoan tiếp tục không bắt được quý hoa.

76

Cho nên nói, duyên phận là cái gì đó rất kỳ diệu, nó khiến bạn Toái Dạ quý vương đi tìm Họa Đoan để xin kính chiếu yêu, cũng có thể khiến lão đại Công Tử Lâu bình tĩnh đi nhìn Họa Đoan ở dạng thô cầm dao, cũng có thể khiến Tương Tử bé bỏng của Thánh Vu gây chiến với công tử Họa Đoan.

77

Sau khi Họa Đoan bắt được quý hoa, liền rời đội, chuẩn bị đi đến chỗ Sủng Vật Tiên Tử XD

“Này! Cậu không phải muốn bắt quý hoa à?”

“Đúng thế mà!”

“Cho cậu, là quý hoa bảo bảo (*đại loại là quý hoa có sức mạnh đặc biệt) đó!”

Thế là Họa Đoan gửi yêu cầu giao dịch, nhưng sau đó là sáng khoái hủy bỏ.

“Không cần đâu, tôi bắt được rồi.”

“Cái cậu bắt được chỉ là quý hoa bình thường, cái này của tôi là quý hoa bảo bảo đó!”

“Có gì khác nhau à?”

“Bảo bảo đương nhiên là tốt hơn bình thường!”

“A, thế thì trao đổi nhé!”

“Khỏi, cho cậu luôn.”

“Nhưng ô pet của tôi đầy rồi T____T”

“Cậu không có thạch mở ô pet à?”

“Có đấy!”

“Thế thì dùng đi!”

“Nhưng mà sao tôi kick thế nào cũng không được!”

“Cậu phải khóa... ô yếu điểm lại...”

“À, được rồi, vậy mau giao dịch với tôi đi XD.”

“Thật sự là @%**^&...” Tương Tử nhỏ bé thổ huyết ba lít máu, vì hảo tâm nhất thời của bản thân mặc niệm, mà sau này, khi họ tình cờ gặp nhau trong bang hội, Tương Tử thuận miệng hỏi vì sao cậu vẫn dùng chuột yêu mới biết, hóa ra lúc đó Họa Đoan đem bảo bảo đi giao cho Sủng Vật Tiên Tử, lập tức mất 3000 máu.

Cho nên, ngu ngốc không những có thể hại người, còn khiến người đau khổ nữa.

78

Cứ như vậy cho đến một ngày.

Bạn Tiên ~ sau này chúng ta gọi tắt là tiên ~ tiên gọi Họa Đoan.

“Cậu có trong bang hội nào không?”

“Có O-O”

“Có quen nhiều người không?”

“Có! Nhưng mà bọn này quen nhau trên Tần Giang, nên người trong hội chủ yếu đều là người ở Tần Giang.”

“Ừ, không sao, dù sao tôi cũng có truyện ở Tấn Giang.”

Cho nên mới nói, không chừng các bạn đã từng đọc qua truyện của Họa Đoan đó, ừ, cố gắng tìm ra cái nick clone đó đi! Dù sao lúc trước cũng không nói mọi người nghe clone của Họa Đoan mà =V=

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bé đây cũng là một cô gái tốt, xin hãy mặc niệm một ngàn lần ()

Quên nói, tất cả tình tiết đều dựa trên một câu chuyện có thật, hoan nghênh tìm kiếm =V=

5. Chương 5: 0079-0088

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

79

Khụ khụ, câu chuyện lại tiếp tục.

Lại nói, Họa Đoan bé nhỏ thấy Tiên và đám Lão Đại nói chuyện cũng không tệ, nên vui vẻ ~ nêu tên thật T_____T

Thế là Họa Đoan bị đòi hàng.

80

“Nếu cái huynh đệ văn của cậu không ra chương mới, coi chừng ông đây bạo hoa cúc!”

“Mấy chậu hoa cúc nhà tôi rất quý đó ~o(>_<)o>

“= =”

“Thế nào, nhà cậu không có hoa cúc quý báu à =V=”

“Vâng, không, nhà tôi chỉ có một cây dưa leo hùng dũng thôi = =b”

“Thế á, thế lúc thu hoạch nhớ cho tôi một ít XD.”

“Cậu cần dưa leo lắm à = =”

“Đương nhiên! Dưa leo tốt lắm XD.”

“PHỤT!”

Thế là Họa Đoan đã hạ gục người đó = =b

Họa Đoan, cậu thắng, cậu cuối cùng cũng thắng = =b

81

Hôm nay, Họa Đoan vừa viết truyện vừa đi đánh boss rồi ngủ một lát, lúc cậu tỉnh lại phát hiện

~Thế giới này đảo lộn rồi.

Không phải không hiểu, nhưng mà thế giới này biến đổi quá nhanh, chỉ trong chớp mắt

~ Tiên rõ ràng đã lên cấp 20 rồi! Cấp 20 rồi! Chết tiệt!

82

Chi tiết câu chuyện như sau

~“Họa Đoan, tôi đuổi kịp cậu rồi này.” Đây là Tiên.

“Đuổi kịp gì cơ?” Đây là Họa Đoan.

“Cấp đó.”

“Cái gì? Cậu cấp bao nhiêu rồi?”

“22 rồi.”

“Sh*t, tôi mới 20.”

“Tôi biết cậu là mù game online mà.”

“Không được kỳ thị mù game T_____T”

“... Tôi cũng có biết gì đâu, không sao mà.” Đây là nữ Bách Hợp tên Lâm.

“Mấy ngày trước tôi vẫn nghĩ thuốc là được phát miễn phí đó.” Vẫn là Lâm.

“Hả? Hóa ra thuốc cần tiền à?” Đương nhiên là ~ Họa Đoan.

“Tôi... Tôi thật sự không cố ý... kỳ thị cậu = =b” Đây là Tiên.

“Đó là vì cậu đang bị khinh bỉ thôi.” Đây là Lão Đại Công Tử Lâu.

“T_____T Các người đều bắt nạt tôi.”

83

“ Tiên cậu thăng cấp nhanh quá đi! Chuyện này người khác chịu sao nổi chứ!”

“Không sao đâu, Họa Đoan cậu không cần lo lắng, một khi tôi lên đến cấp 30 sẽ mở một cửa hàng, chờ cậu đến cấp 20.”

“= =”

Vài ngày sau

“Họa Đoan, tôi đã mở đến 5 cửa hàng rồi, khi nào cậu mới lên cấp 30 thế!”

“Tôi tôi... Tôi không muốn lên cấp 30.”

“Vì sao?”

“Nghe nói lên cấp 30 muốn truyền tống phải có tiền, tôi không thêm.”

“... ”

84

Thế là Họa Đoan bé bỏng cứ sung sướng ở lại cấp 29 như thế.

Còn Tiên thì phần nộ, thề phải ném Họa Đoan qua cấp 30!

“Đi! Đi làm nhiệm vụ đi! Cùng đi đánh quái!”

“Không muốn T_____T”

“Cậu tổ đội với tôi đi!!!”

“Thôi nào, Tiểu Tiên, để mặc tên đó ở cấp 29 cho đến chết luôn đi! Đừng tức giận, hại sức khỏe đó, anh sẽ đau lòng lắm.” Hóa ra Lão Đại Công Tử Lâu ngoài bộ mặt lạnh lùng thường ngày còn có thể dịu dàng quan tâm người khác à?

Họa Đoan lập tức nổi da gà đầy người.

“Họa Đoan! Cậu mau truyền tống đến đây tổ đội với tôi!”

“Không muốn mà T_____T”

“Mau lên! Tôi không muốn đi một mình với Công Tử Lâu!”

Tiên chính là không chịu được sự trêu chọc của Lão Đại O. O

Được rồi, Họa Đoan này sẽ nể tình cậu chút vậy XD

“ Tiên mau tới đây! Tôi đã truyền tổng đến đó rồi đây.”

85

Thế là Họa Đoan bé bỏng cùng đi đánh quái với Tiên nhỏ bé, chủ yếu là để thăng cấp cho Họa Đoan, nên Họa Đoan làm đội trưởng, đương nhiên phải tự mình dẫn đội đi, thế nên... Đây chính là bắt đầu một bi kịch.

Bởi vì cấu hình máy Họa Đoan không cao, hơn nữa Họa Đoan bé bỏng thường nói chuyện phiếm với Lão Bất Tử, cho nên phải chuyển màn hình Q với game, lúc đó Họa Đoan liền chọn chế độ tự đánh cho game, đến nỗi trên đường đi gặp quái bảo bảo cũng đánh nó chạy mất ==b

“Thật không biết phải hỏi cậu may mắn hay là do vận mệnh khác biệt nữa ==”

Làm gì có ai gặp được nhiều quái bảo bảo như thế chứ! Tiên lúc này không ngừng hò hét trong lòng ~ bảo bảo zombie của tôi T T

“Tiên Nhi nghe lời, quay lại đây rồi anh bắt cho em.” Đây là Lão Đại.

“Không thêm ==+” Đây là vị tiên đẹp đẽ kiêu ngạo ==”

86

Vì vậy, một đường đánh quái, cuối cùng cũng tìm được NPC Tiêu Dật Tài, Tiên chờ Họa Đoan nói chuyện với NPC, kết quả

~“Tại sao lại là loạn thế yêu ma? Lúc trước tôi chơi không phải thế thì phải!”

“Hình như tôi chọn sai rồi T____T”

“Cái này cũng có thể chọn sai à ==b”

“Hai cái đó gần nhau quá mà T_____T”

“Chỉ có hai người thì đánh cái này làm sao được -|||”

“Thế giờ phải làm sao?”

Thế là Họa Đoan bé bỏng cùng Tiên nhỏ bé uất ức ~ chạy trốn ()/

87

Sau đó, dưới sự áp bức dụ dỗ của Tiên, Họa Đoan cuối cùng cũng phải thăng cấp ~ cái gọi là thăng cấp chẳng qua chỉ là vài tiếng thét, mà dụ dỗ ~ chính là hứa với cậu sẽ thêm một đoạn chi tiết tắm rửa vào trong truyện của mình, để thỏa mãn Họa Đoan háo sắc.

La hét – ing, mỹ nữ đi tắm đó XD.

Họa Đoan cực kỳ hưng phấn, lại không biết Tiên đang nghĩ gì trong lòng ~ dù đã đồng ý sẽ thêm chi tiết nhân vật chính tắm rửa, nhưng cũng chưa nói là nhân vật nào mà, tôi sẽ viết đoạn nam nhân vật chính tắm rửa trong lúc giao nhiệm vụ cho thủ hạ vậy XD.

88

Tôi nói này Tiên, đến cậu cũng sa đoạ thế à!

Không cần nghi ngờ, truyện Tiên vẫn chưa rõ là thể loại gì, nhưng Tiên vẫn là đàn ông ~ tuy không phải ngựa giống nhưng vẫn theo hướng BG thôi, có điều ~ Tiên này, cậu xác định sau tình tiết này truyện của cậu vẫn còn là BG à?

Cho nên nói, ngốc nghếch không những có thể gây họa cho người, khiến người khổ sở, còn có thể truyền bá JQ, khiến người ta từ từ bước vào con đường trần đầy hoa cúc =V=

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cái người mặc quần áo xanh lá với dấu? trên đầu kia chính là NPC Tiêu Dật Tài, còn anh đẹp trai “đứng sát bên” là loạn thế yêu ma Họa Đoan chọn nhầm, còn cái nhân vật Hợp

Hoan nam quay lưng về màn hình với cái tai cáo kia đương nhiên là Họa Đoan, giờ mời mọi người tự xử nhé...

6. Chương 6: 0089-0096

89

Lại nói, Họa Đoan, dưới sự dẫn dắt của Tiên, đã gia nhập vào bang hội.

Vì sao giờ cậu mới vào bang hội? Nếu hỏi cậu, cậu nhất định sẽ trả lời, tôi gia nhập lâu rồi mà! Chúng tôi còn thường cùng nhau nói chuyện còn gì!

Tôi nói này Họa Đoan, bang hội của game không phải một nhóm người tụ tập lại đâu ==

Thế nên khi Tiên tận tình chỉ rõ khác biệt của bang hội với một hội người, Họa Đoan rất cực hấp tấp chạy đi gia nhập bang hội.

Sau đó phát hiện, hóa ra cái cô nàng gấu mèo Tương Tử kia cùng bang hội với mình! Tiên hóa ra còn là phó bang chủ nữa!

90

“Lão Đại, Tiên, hai người quả thật là phu xướng phụ tùy nha!” Bang hội cực kỳ náo nhiệt, đột nhiên có một đứa trẻ không sợ chết nào đó phun một câu như vậy.

Công Tử Lâu: XD.

Tiên: XX, đi theo tôi, tôi đưa cậu đi kiếm kinh nghiệm.

XX: Được ạ, chị dâu Tiên quả là người tốt.

Trên màn hình, hai cái tên đó tự động biến khỏi mắt Họa Đoan.

Họa Đoan: Lão Đại, anh thu phục được Tiên từ bao giờ thế?

Công Tử Lâu: Làm gì có đâu, cậu thật sự không hiểu nổi cậu ấy đâu.

Cùng lúc đó, XX kia đột nhiên nói một câu trong kênh bang hội ~

Chú Tiên à, cháu sai rồi cháu sai rồi, cháu mới cấp 20 thôi mà, chú đừng ép cháu PK với chú nữa mà!

Họa Đoan: -_-||| Tiên cậu vẫn khó chịu như thế.

Công Tử Lâu: Cách mạng chưa thành công.

91

Vật đổi sao dời, ngày đêm luân chuyển, thời gian trôi qua thật nhanh, ngày này trôi qua ngày khác lại đến, Họa Đoan ít chơi game online dần, tập trung vào việc đọc những truyện đang được đánh dấu đỏ.

Một ngày, Q của cậu đột nhiên vang lên ~ thế là cậu mở chim cánh cụt ra ~

Toái Dạ

Lúc nhìn đến hai chữ này, Họa Đoan lại cảm thấy như bị sét đánh.

Vì sao? Vì sao cái tên giả ngây thơ kia lại biết dây Q của cậu?

92

Thế là Họa Đoan hoảng sợ để mặc yêu cầu kết bạn đó ở đó, đến nút từ chối cũng không dám nhấn, lập tức nhào vào trong hội hò hét ~

Vì sao Toái Dạ lại biết dây Q của tôi!

Toái Dạ: =. =

Họa Đoan: A!

Họa Đoan: A a!

Họa Đoan: Oa oa a!

Toái Dạ: Được rồi, đừng giả bộ sói tru nữa ==

Toái Dạ: Mau nhận lời kết bạn đi, tôi có việc tìm cậu.

Họa Đoan: Có chuyện gì, tôi hết kính chiếu yêu rồi.

Toái Dạ: Tôi tìm cậu không phải vì kính chiếu yêu.

Họa Đoan: Lẽ nào cậu biết tôi có thể làm đồ trang sức? Cậu muốn mua à? Được rồi, chúng ta là bạn bè, tôi sẽ giảm giá cho __-

Toái Dạ: Cậu có còn là đàn ông không thể, cứ lải nhà lải nhải không thôi.

Những lời này của bạn Toái Dạ đã khiêu chiến lòng tự tôn của đứa trẻ Họa Đoan này rồi, thế là ~

Họa Đoan: Tôi nhận lời kết bạn rồi đấy! Có ngon thì cậu tới đây!

93

Chat riêng

Họa Đoan: Cậu mới không phải đàn ông, cả nhà cậu không phải đàn ông.

Toái Dạ: Nhà tôi ngoài tôi quả thật chẳng còn người đàn ông nào khác.

Họa Đoan đang muốn chế nhạo tên này đến cha mình cũng quên, đột nhiên nghĩ ra ~ có lẽ nào người này mồ côi cha không?

Toái Dạ: Chắc cậu đang nghĩ tôi không có cha phải không?

Họa Đoan: Cậu giỏi ==

Toái Dạ: Được rồi, nói chuyện nghiêm túc, Công Tử Lâu bảo cậu là sống ở thành phố H đúng không?

Họa Đoan: Đúng thế.

Toái Dạ: Công ty tôi điều tôi đến bên đó làm việc, tôi muốn thuê nhà của cậu, giá tùy cậu định đoạt.

Họa Đoan: A? Vì sao phải ở nhà tôi?

Toái Dạ: Vì tôi quen cậu.

Họa Đoan: Đây là cái logic gì vậy?

Toái Dạ: Dù sao thì cậu cứ nói cho tôi địa chỉ đi, hôm đó tôi bay đến rồi sẽ gọi cậu ra đón, đúng rồi, cũng cho tôi số điện thoại luôn đi.

Họa Đoan: Này! Tôi còn chưa đồng ý cơ mà!

Toái Dạ: Nếu là đàn ông thì không cần nhỏ mọn như vậy, tôi còn có nhiều chuyện phải làm lắm!

Họa Đoan: Được! Cậu bảo tiền thuê nhà tùy tôi đúng không, đừng có hối hận đó! *!@&()... (đằng sau là địa chỉ và số điện thoại)

Toái Dạ: Biết rồi.

Sau đó thì out.

94

“KAO! Ông đây sao có thể xúc động như vậy!” Họa Đoan giờ mới tỉnh ra ~ nói cách khác, cậu.sẽ.gặp.bạn.trên.mạng! Hơn nữa người bạn này chẳng có tý quan hệ gì với cậu!

Thế là nước mắt chảy khắp mặt bạn Họa Đoan, pm Lão Bất Tử.

Họa Đoan: Lão Bất Tử, tôi sắp gặp bạn trên mạng.

Lão Bất Tử: A, đối tượng 419 à?

Họa Đoan: Không phải! Tôi vẫn còn là một xử nam cực kỳ CJ đó!

Lão Bất Tử: A, nên mới muốn tìm một đối tượng 419 để từ bỏ thân xử nam chứ gì, tôi hiểu mà.

Họa Đoan: Đây, đang nói chuyện nghiêm chỉnh đó.

Lão Bất Tử: Chẳng lẽ cậu thấy tôi không nghiêm túc à? Tôi đang rất nghiêm túc thảo luận vấn đề tính phúc của cậu còn gì nữa!

Họa Đoan: Đều không đúng, mà cái bạn kia đến bên này để đi làm, muốn thuê nhà của tôi!

Lão Bất Tử: À, thế phải cẩn thận.

Họa Đoan: Hóa ra Lão Bất Tử cậu vẫn rất quan tâm tôi nha XD.

Lão Bất Tử: Tôi là lo lắng hoa cúc của cậu không giữ được.

Họa Đoan: Đồ Lão Bất Tử chết tiệt, một ngày nhiều người chết như thế sao cậu vẫn còn sống chứ!

95

Lão Bất Tử: À, máy tính của tôi vừa rồi tự nhiên tối đen lại, cậu vừa nói gì? Nói cậu chính là ca sĩ trong cái bài “Tình yêu của người lái thuyền” à ~

Họa Đoan: A, Lão Bất Tử, tôi sai rồi, tôi đầu heo, tôi chưa nói gì hết > <

Lão Bất Tử: Ngoan lắm __-

96

Thế là Họa Đoan lại tiếp tục đọc bộ truyện được đánh dấu đỏ, cứ thế suốt mấy ngày sau ~ muốn hỏi Họa Đoan đọc truyện nào á? Chính là truyện “Tự cổ nhân tình chích nhất nhân” đó, dùng tài tình cảm động lòng người, được đánh dấu đỏ cực kỳ hấp dẫn __-

– Chú thích:

[1] Tình yêu người lái thuyền:

[2] Tự cổ nhân tình chích nhất nhân – Công Tử Thanh Nhân: Truyện đam mỹ nhé XD.

7. Chương 7: 0097-0107

97

Sáng sớm, vạn vật tái sinh, khụ khụ, vâng, vạn vật thức tỉnh, ách, được rồi, chỉ có mình Họa Đoan là chưa tỉnh thôi ==

98

“Cuộc đời ta thành đạt là nhờ tu đạo, cũng bị hủy hoại bởi tu đạo, rồi đến không thể gỡ, cái loại tâm tình này người nào có thể hiểu? Trời xanh trên cao ta đương nhiên sợ! Nhưng nếu muốn ta tùy ý bị ông trời lợi dụng thì là vọng tưởng! Ta Huyền Tiêu thề với cái tên này! Trời xanh...”

“Bíp ~” một tiếng, Họa Đoan đã ấn nút nghe, cắt đứt lời thề của Huyền Tiêu đại nhân ~ nói về nguồn gốc cái nhạc chuông cực kỳ khí thế này thì chính là có một ngày Họa Đoan tình cờ nghe được, liền đi xin xỏ Lão Bất Tử cắt đoạn lời nói ra làm nhạc chuông ~ nghĩ lại, lúc đang đi trên đường, đột nhiên vang lên tiếng nhạc này, sau đó Họa Đoan cậu bình tĩnh lấy điện thoại ra rồi lười biếng “alo~” một tiếng, quá trâu bò đúng không?!

Tuy nhiên, bởi vì cậu suốt ngày nằm nhà nên loại tình huống mỹ diệu trên chưa từng xuất hiện lần nào =.

Nhưng dù sao cậu cũng không ngại tự sướng mà (_)

99

Khụ khụ, nói lại chuyện chính, Họa Đoan sau khi tiếp điện thoại, cực kỳ lười biếng ~ lên tiếng.

“Tôi đã biết cậu không dậy nổi mà, tôi đang ở sân bay rồi, cậu mau mau đứng lên đi!”

Họa Đoan nghe xong giật mình, lập tức tỉnh ngủ, trực tiếp hét với cái điện thoại ~

“Cái gì? Anh đến rồi?”

“Cậu gấp cái gì, tôi đã lên máy dậu mà lo! Tôi chỉ gọi trước, tránh cho tôi phải đợi ở sân bay thôi.”

Họa Đoan nói thầm trong lòng ~ cho anh chờ chết mợ anh đi, miệng thì phản bác: “Tôi là người không biết giữ chữ tín thế à? Tôi đã sớm để báo thức rồi!”

Đầu dây bên kia cười đắc ý, [Họa Đoan thầm nghĩ, đây chính là điệu cười tà mị trong truyền thuyết đúng không?]

“Tôi đương nhiên biết cậu đã đặt đồng hồ báo thức.”

Đầu Hoa Đoan xuất hiện ba vạch đen ~ đồ biến thái, vô sỉ, hạ lưu! Tối hôm qua thế mà, thế mà~

100

Chúc mừng chương 100 nào, mọi người đợi đến sốt ruột rồi à =. =

Chân tướng chính là ~

~

101

Vì sợ hôm sau cậu không dậy được nên có người đã đặc biệt gọi cho cậu từ lúc 21 giờ để giục cậu đi ngủ! Thế là Họa Đoan vừa đọc truyện vừa đồng ý, nhưng tên kia vẫn chưa cam lòng, đã dập điện thoại rồi lại gọi lại, nói lo lắng gì đó, kêu cậu đặt báo thức, đợi đến lúc cậu hẹn giờ xong xuôi, tên đó lại hỏi sao cậu chưa đánh răng đã đi ngủ. Thế là công tử Họa Đoan của chúng ta đành khổ sở cầm điện thoại đi đánh răng, còn phải chú ý bảo vệ hình tượng, không để tên kia nghe được tiếng động khi đánh răng = =b

102

Mà đánh răng xong rồi, bị kịch lại đến ~

Mọi người đều biết, trước khi đi ngủ thì ai cũng phải giải quyết chút vấn đề sinh lý, này này, cái đồ đáng xấu hổ kia, mọi người nghĩ gì đó, đúng là đen tối mà, đó chính là chuyện “đi nhẹ” đó!

103

“Này! Tôi muốn đi nhẹ!”

“Thì đi đi!”

“Thế sao anh còn chưa dập máy, chẳng lẽ muốn nghe tiếng tôi đi nhẹ à?”

“Cái này... Nếu cậu dập máy thì làm sao tôi xác định được cậu đã đi ngủ?”

“Bệnh tật! Anh chính là đồ biến thái!” Lớn giọng rống một tiếng trong nhà tắm, Họa Đoan thiếu chút nữa thì ném di động, may mà đột nhiên nhớ ra cái điện thoại này rất đắt tiền nên mới nhịn lại được.

104

“Bệnh tật!” Họa Đoan dập máy, sung sướng đi nhẹ. Cái này thì... nếu mọi người không chê bai, tôi cũng tiện thể nói luôn, công tử Họa Đoan của chúng ta có thể coi như là một người yêu sạch sẽ ~ được rồi, thật ra chính là vì cậu không muốn làm vệ sinh nên lúc nào cũng có thói quen nếu có thể không tắm thì không tắm. Vì để tránh phải cọ rửa bồn cầu thường xuyên nên cậu luôn ngồi lúc đi nhẹ ~ không phải cậu đàn bà, là lười thôi =. =

105

Đi xong, cậu vào rút dây laptop ra, sau đó ôm máy nằm trên giường đọc truyện, lúc đang đọc thì điện thoại lại đổ chuông.

“Xong rồi chứ? Đi ngủ đi!”

“Anh mới xong! Cả nhà anh đều xong!” Họa Đoan giận dữ, dùng câu nói kinh điển, không ngờ đối phương lại im lặng cúp điện thoại, Họa Đoan trong lòng bất an ~ lời này chẳng lẽ nặng nề quá? Hình như có chút vô phép thì phải? Nhưng mà, chắc là nghe ra được là, ừ, không có ác ý chứ?

Họa Đoan nghĩ mãi, cuối cùng cũng không muốn đọc truyện nữa, dứt khoát tắt máy, lăn lộn trên ga giường.

106

Ở một nơi khác, trong bóng đêm, một cô bé mặc áo ngủ màu hồng phấn in hình HelloKitty ngồi im lặng trước máy tính ~ Họa Đoan hôm nay lạ nhỉ, không có tin tức, lại còn log out sớm như vậy, lẽ nào đang lăn lộn trên ga giường với người gọi là Toái Dạ kia? A không phải, mai Toái Dạ mới đến, chẳng lẽ, điện thoại ~ A! Quả là kích thích, ngày mai phải bắt tên Họa Đoan kia báo cáo mới được! Trên khuôn mặt trẻ em tái nhợt hiện lên một nụ cười tà mị, bên cạnh cái ảnh chim cánh cụt trên màn hình là ba chữ ~ Lão Bất Tử.

Thế là một truyện ngắn 18+ về cường công nhược thụ và cái điện thoại sắp ra lò __,=

107

Quay lại hiện tại, Họa Đoan hiếm khi được hôm dậy sớm, nhìn mấy bồn hoa cúc ngoài sân qua cái cửa sổ ~ ngẩn người. Phải biết rằng Họa Đoan khi dậy vào ban sáng thích nhất chính là ở trên giường, không cần gì khác, Họa Đoan đã đặt một cái tên rất kêu ~ trầm tư suy nghĩ = =b

“Cậu chẳng qua là lười biếng = =|||” Đây là Tiên nói.

“Chắc là hôm trước ngủ say như chết nên CPU đầu óc không kịp vận hành chứ gì?” Đây là nguyên văn lời bạn Tương Tử.

“... Thật ra là do ngu ngốc thôi.” Đây là lời Lão Đại.

“À, tôi nhất định sẽ nhớ quấy rầy chuyện trầm tư suy nghĩ của cậu ấy.” Đây là lời nói ~ nội tâm của Toái Dạ = =

108 (*)

Thế là Họa Đoan tùy ý ngẩn người đến gần nửa tiếng, điện thoại lại đổ chuông, công tử Họa Đoan cực kỳ thâm trầm cầm lên ~ số lần đổ chuông trong hai ngày nay đại khái đã vượt quá số lần đổ chuông trong nửa năm rồi.

Cầm lên xem xét, vẫn là Toái Dạ = =

“CHẾT TIỆT! Anh có phiền không hả?”

Máy bay chưa cất cánh, bạn Toái Dạ bị tiếng động trong điện thoại làm cho kinh hãi, suýt nữa thì quên cài dây an toàn.

“Xem ra là tỉnh thật, đừng nằm ỳ nữa, tôi sắp bay rồi, cậu nhanh nhanh một chút.” Nói xong dập máy!

– Chú thích: (*) Tác giả đánh dấu nhầm đó, ở chương 7 tự nhiên lòi ra một chap 108 chứ thật ra chỉ có 107 chương thôi~ thôi không sửa, mọi người hiểu cho =V=

8. Chương 8: 0108-0109

108

“Oe ~” Xe bus vừa tới sân bay, một cậu “thanh niên” mặc áo phong hồng và quần jean đã lao xuống nôn một trận.

“Shit! Xe này đúng là không dành cho người ngồi!” Vừa dứt lời, đã thấy một bà cụ ban nãy đi chung xe quay lại trừng mắt, đành phải tiếp tục cúi đầu giả vờ nôn ọe.

109

Ngồi được một lúc đã khá hơn nhiều, hít một hơi thật sâu, vừa xoa xoa bắp chân đang run rẩy vừa đứng lên, nhìn cái cổng vào tấp nập người đến người đi, cậu bối rối... Lớn như vậy thì làm sao tìm được người chứ? Bạn nhỏ Họa Đoan đáng thương chúng ta tuy đã lớn như vậy nhưng cũng chưa từng ra khỏi tỉnh này, đến xe lửa cũng chưa từng đi, thật sự là không biết gì nhiều về sân bay.

Đứng im nhìn đoàn người một hồi, Họa Đoan ngẩng đầu lên nhìn cái bảng điện tử đầy những ký tự tiếng Anh về các chuyến bay ~

Tên Toái Dạ chết tiệt kia chưa nói cậu biết là đi chuyến nào mà ==

110

Gãi gãi đầu, Họa Đoan quyết định không nghĩ thêm về vấn đề cực kỳ khó nhằn này nữa, ngược lại đứng ngắm nhìn một đám tiếp viên hàng không xách hành lý đi qua, bọn họ đều là mỹ nhân đó ~~~~

Hiện tại bên ngoài thì Họa Đoan có vẻ như chính trực, còn bên trong tim đập rộn ràng, cậu rất cực cũng thực hiện được YY mà bấy lâu nay cậu mong đợi rồi ~

“Cuộc đời ta thành đạt là nhờ tu đạo, cũng bị hủy hoại bởi tu đạo, rồi đến không thể gỡ, cái loại tâm tình này người nào có thể hiểu? Trời xanh trên cao ta đương nhiên sợ! Nhưng nếu muốn ta tùy ý bị ông trời lợi dụng thì là vọng tưởng! Ta Huyền Tiêu thề với cái tên này! Trời xanh...”

111

Tổng công chương tiết, sung sướng hoan hô ~()/~ clap clap clap

112

Tiếng vang trong sân bay khá lớn, đến bản thân Họa Đoan cũng bị làm cho hoảng sợ. May mà cậu phản ứng nhanh, ngay khi một cô tiếp viên hàng không đi ngang nhìn cậu “cười xinh đẹp”, cậu cực kỳ bình tĩnh lấy điện thoại ra, lười biếng “alo ~”

“Tôi xuống máy bay rồi, không thấy cậu đâu.”

Họa Đoan nhìn quanh một chút, nói: “Tôi cũng không thấy anh, quần áo tôi màu đỏ đấy.”

Trong điện thoại nghe được Toái Dạ ừ nhẹ một tiếng, tiếp theo Họa Đoan nghe được tiếng bước chân, dù ồn ào như vậy vẫn nghe rất rõ ràng ~

SHIT! Tiếng này, chắc là giày da a! Chẳng lẽ người này là một ông chú ư? Nhưng nghe giọng cũng không giống lắm.

Họa Đoan đang nghĩ ngợi, đột nhiên tiếng bước chân bên kia ngừng lại, tiếp theo là tiếng của Toái Dạ, “Rất cục cậu đang ở chỗ nào?”

“Cửa vào chứ còn đâu nữa!”

113

“... Đón người mà cậu ở cửa vào thì đón được ai?”

Họa Đoan sững sờ, đầu óc quay vòng vòng, tiếp theo SHIT một tiếng từ tận đáy lòng, “Ông đây không đón ai hết, hiểu chưa?”

Dứt lời chạy đi hỏi xem cửa ra là ở đâu, rồi chạy đến cửa ra ~ mờ mịt nhìn xung quanh, “SHIT! Ông đây chưa từng gặp qua thì làm sao biết người dài ngắn tròn dẹt thế nào!”

Rống xong, điện thoại đã vang lên tiếng tút tút nhanh, còn chưa kịp nổi giận, vai trái đã bị ai vỗ vào, bèn quay lại theo bản năng ~

MỘ NÓ! Đẹp trai dã man! Ngũ quan đoan chính, thân hình cao ngất, áo sơ mi đen đơn giản và quần tây, trên người còn tỏa ra một loại cảm giác hoa lệ bức người, Họa Đoan méo miệng, lẳng lơ cắt điện thoại đi, đặt tay lên anh đẹp trai.

“Anh đẹp trai, có chuyện gì thế?”

Khóe miệng anh đẹp trai giật giật, hỏi lại, “Hóa ra cậu là đồng tính à?”

Họa Đoan hoảng sợ, lùi lại ba mét, “Thẹn thùng nha anh, em đây không ngon vậy đâu!” Dứt lời liền chuẩn bị chạy trốn khỏi ‘hiện trường vụ án’ với tốc độ chạy nước rút, kết quả...

114

“Phó Nguyên Tư, cậu dám chạy thử xem?” Không nặng không nhẹ, đủ để Họa Đoan nghe được...

“PHỤT ~” Họa Đoan ảo não che mặt... Vì sao ban nãy không nghĩ ra tên này chính là Toái Dạ chứ? A nhảm, là Lăng Dạ!

115

Trên taxi, Lăng Dạ cười mà như không cười nhìn Họa Đoan vẫn đang che mặt, a, bây giờ phải gọi là Phó Nguyên Tư.

“Này, bỏ tay xuống đi!”

“Không! Ông đây không nhận ra ai hết!”

Bác lái xe liếc nhìn qua gương chiếu hậu.

116

“Cho dù cậu cứ làm thế... thì cũng không che được khuôn mặt bự kia đâu!”

“Anh có vấn đề à mà nói mặt tôi bự? Tôi chính là người mà tay có thể che kín mặt trong truyền thuyết đó!”

Phó Tư Nguyên, được rồi, gọi Họa Đoan vẫn dễ hơn... nắm chặt cổ áo Lăng Dạ, dí sát mặt mình vào mặt anh.

Bác lái xe lại liếc qua gương chiếu hậu.

117

Lăng Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt nghĩ nghĩ, giơ tay ra che lên, cũng kịp thời thu lại, Họa Đoan suýt nữa thì không thở được lập tức oa oa kêu lên.

Bác lái xe lại liếc qua gương chiếu hậu.

118

Lăng Dạ nhếch một bên mép, mỉm cười. Họa Đoan thấy lóe lên một vẻ gì đó, tiếp theo liền nghe được một câu cực kỳ đáng giận...

“Quả nhiên che được hết, rất tốt, rất nữ tính.”

“Anh mới nữ tính! Ông đây là đàn ông tinh khiết!”

“Xuân ca cũng là đàn ông tinh khiết mà.”

“Xuân ca là đàn ông tinh khiết, tôi còn thiếu Tứ tỷ đó!”

Trên đường hai người cứ tiếp tục, đấu võ mồm một cách rất ngây thơ. Chờ khi đến trước nhà Họa Đoan, Lăng Dạ đột nhiên vươn tay, lướt qua mặt Họa Đoan giúp cậu mở cửa, còn cúi đầu thì thầm...

“Nếu cậu muốn chứng minh mình là đàn ông thuần thì tối nay chúng ta ngủ cùng phòng nhé?”

Họa Đoan cảm thấy toàn bộ lông tơ trên người, từ gót chân đến đỉnh đầu, đều dựng đứng lên, cũng không thêm để ý hình tượng mà ngã khỏi taxi, bổ nhào chạy vào cửa nhà, Lăng Dạ chỉ cười ha ha đuổi theo.

119

Bác lái xe nhìn cả hai, sờ cằm... Quả nhiên toàn dân đều là gay mà! Nghĩ xong, vừa khởi động xe, vừa lấy điện thoại ra, “Này này, con gái, cha vừa gặp được một đôi TXL (*đồng tính) này!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuối cùng cũng sửa xong rồi, chương sau sẽ đổi mới nhé ~ ()

Nản! Số baidu bị trộm rồi, còn đến baidu hỏi một vấn đề rất ngu ngốc, hình tượng của tôi ORZ

Lời của Lót: Tình hình là muốn kiếm một bộ đam mỹ ngắn ngắn tẹo, dễ thương tẹo. Khó thật đấy.

9. Chương 9: 0120-0147

120

Nhà Họa Đoan ở tầng mười tám, căn nhà rộng rãi, có góc độ ánh sáng rất tốt. Lúc này ánh nắng mặt trời chiếu vào qua cửa sổ sát đất, rải khắp sàn phòng.

121

Họa Đoan đá tên đẹp trai đang nhìn ngó xung quanh một cái, hất cằm, bảo:

“Phòng khách ở tầng hai.”

Sau đó đi trước dẫn đường, Lăng Dạ đứng dưới ánh mặt trời cười cười, bước theo sau.

122

Vừa mở cửa phòng dành cho khách thì một mùi nấm mốc đã xộc ra làm cả hai ho liên tục, Lăng Dạ vươn chân đạp cửa đóng lại.

“Đây là cách cậu tiếp đãi khách à?”

Họa Đoan cười ha ha, vò đầu gãi tai, “Chuyện này thì, anh bảo tôi đi ngủ sớm một chút sau đó đi đón anh, có bảo tôi dọn phòng đâu chứ =. =”

123

“Phòng cậu ở đâu?”

Họa Đoan vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ tay vào cánh cửa phòng đang khép hờ ở đối diện, “Ngay đó.”

Sau đó đã thấy đối phương kéo hành lý đi thẳng vào phòng.

124

= =?

0 0

= =

125

“Này! Anh không định ngủ trong phòng tôi chứ?”

Đối phương cười tà mị =__,=

“Vừa tiện để cậu chứng minh cậu là đàn ông thuần luôn!”

Họa Đoan RZ

Đại gia à, ngài quan tâm chuyện đàn ông thuần hay không đến thế cơ à?

Thế là Họa Đoan đã bị khách chiếm nhà, lại còn bị ra lệnh ngày mai phải quét dọn phòng khách sạch sẽ, nếu không thì cứ chuẩn bị tinh thần bị khách chiếm nhà tiếp đi.

126

Họa Đoan == nhìn Lăng Dạ rất thoải mái mở hành lý, lấy một bộ vest ra đặt vào tủ quần áo của Họa Đoan, sau đó lại lôi ra một bộ đồ ngủ, khăn mặt, đồ lót, cuối cùng là khăn hoàng đi vào nhà tắm của Họa Đoan.

Đây là cái thể loại người gì vậy ==

Họa Đoan điên mất thôi.

127

Họa Đoan nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, đứng bên ngoài đi tới đi lui.

Dĩ nhiên là đang nghĩ xem làm cách nào để thuyết phục Lăng Dạ đêm nay ra ngoài ở ~

Nói mình ngáy to à?

Không được! Tồn hại hình tượng của cậu mất!

Nói mình đáng ngủ rất xấu?

Không được! Dễ làm người ta hiểu lầm!

Nói mình quen ngủ trần?

Có vẻ khá thời thượng đấy __,=

128

Thế là Họa Đoan ba chân bốn cẳng lột hết đồ trên người ra, sau đó ngồi lên giường, kéo ga trải giường che đi bộ phận quan trọng nhất, chờ Lăng Dạ tắm rửa xong đi ra.

129

Kết quả người ta tắm xong đi ra cũng không thèm nhìn cậu một cái, đi thẳng đến giường rồi nằm xuống.

“Này! Đồ chết tiệt, đây là giường tôi.”

Lăng Dạ trở mình, =_,= nhìn cậu, “Ồ đây không có ai là đồ chết tiệt.”

Họa Đoan = =

“Này! Lăng Dạ, đây là giường tôi.”

“Tôi biết.”

“Anh thật sự muốn ngủ trên giường tôi à?”

“Thật sự muốn ngủ trên giường cậu.”

“Nhưng tôi quen ngủ trần.”

Lăng Dạ sau khi nghe xong bèn thuận tay xốc cái ga giường kia lên, thấp thoáng nhìn được đường cong của mông Họa Đoan, Họa Đoan vội vàng kéo ga trải giường lại, khuôn mặt bị Lăng Dạ gọi là cửa thiếu nữ rất không phụ lòng nhau mà đỏ bừng lên.

Lăng Dạ =_,= nói: “Đường cong khá tốt, tôi không ngại.”

Họa Đoan = =

130

Nhìn đồng “đồ” đang nằm trên giường, Họa Đoan chỉ có thể vùng vằng nằm xuống nghĩ cách trút giận.

Hừ, ai bảo anh ngủ giường tôi, ai bảo anh ngủ giường tôi, chờ khi nào anh ngủ rồi tôi sẽ đá anh xuống đất cho xem!

Ọt ọt ~

Ặc, đói rồi...

“Lăng Dạ! Ban ngày ban mặt anh còn ngủ cái gì!” = =

131

Lăng Dạ hừ nhẹ một tiếng, mở mắt ra, “Tôi đã không ngủ suốt 48 tiếng đồng hồ rồi.” O__,O, sau đó lập tức nhắm mắt lại =__,=

Họa Đoan chỉ có thể = =

Được rồi, ngủ là chuyện lớn. Họa Đoan yên lặng quay đầu, cầm quần áo mình lên mặc vào, bật máy tính bắt đầu một ngày thường nhật.

132

Mặt trời lên rồi mặt trời lặn...

Một đêm trôi qua... thật sự là bốn chữ ác độc.

133

Lăng Dạ dậy sớm, không ngờ lại cảm thấy cả người ê ẩm...

Lăng Dạ đẩy người nào đó đang cos bạch tuộc trên người ra...

Không đẩy được = =

Xách tai lên, rống: “Phó Tư Nguyên, cậu cút ra cho tôi!”

Thế là cosplayer bạch tuộc nào đó tỉnh, vừa che tai vừa trừng thủ phạm, “Lăng Dạ, tai tôi điếc rồi!”

134

Sau một màn tĩnh giác kinh thiên động địa, người khởi xướng là Lăng Dạ lại =__,= lắc lư đi vào nhà tắm

rửa mặt.

Họa Đoan đành phần nộ xoa lỗ tai vừa bị tàn phá, tiếp tục nhắm mắt lại ngủ = =

135

Lúc đang mơ mơ màng màng chìm trong giấc ngủ thì cảm thấy trên mặt nóng nóng, thuận tay lau một cái, sau đó hình như nghe được tiếng bước chân, tiếng đóng cửa.

Oáp, kệ, ngủ còn to hơn trời nữa!

136

Khi Họa Đoan tỉnh lại, phát hiện trước mắt là một màu trắng xóa ~ có trộm à?

Một lúc sau tỉnh táo lại, vươn tay lên ~ ơ? Không thấy tay đâu cả...

Lăng Dạ dán giấy nhả lên mặt mình!

= =

137

Gửi Họa Đoan bé bỏng yêu dấu:

Anh đi làm kiếm tiền nuôi gia đình, em ngoan ngoãn ở trong nhà chờ anh về nhé, nhớ quét dọn phòng khách đi, anh không muốn lại phải rời giường trong tình trạng ê ẩm do em gây ra đâu, rất ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc, hơn nữa có thể làm anh có ý đồ với em.

Nhớ phải ngoan nhé, tốt nhất là nấu sẵn cơm tối chờ anh về anh đi ~()/~.

Từ Lăng Dạ thân yêu của em

138

Cái này thật sự là...

Mẫu giấy nhắn buồn nôn nhất lịch sử = =

Anh là thân yêu của ai chứ = =

139

Nhưng dù thế, cậu vẫn phải ỉu xiu đi quét dọn phòng khách.

Cậu cũng không chịu nổi việc ngày nào cũng bị dán những tờ giấy đáng ghét như vậy -, =

140

Lại là một ngày rất bình thường, khi mặt trời lặn xuống phía tây, Họa Đoan sờ bụng mình, lê dép đến bếp, chọc một gói mì tôm duy nhất còn lại, nghĩ thầm ~ lại phải đi mua hàng nữa à? Lại phải ~ Lăng Dạ muốn về nhà ăn cơm chiều, một gói mì tôm không đủ, hay gọi đồ từ bên ngoài vậy XD

Thế là lại lê dép đến phòng khách đặt hai hộp cơm với hai bát canh hầm.

Thấy chưa, lúc tôi ở một mình cũng chưa từng ăn sang đến vậy, Lăng Dạ chết dẫm, anh đã thấy đủ chưa
=. =

Sau đó yên tâm về phòng.

141

Kính koong ~

A a, đồ ăn đến rồi ~()/~ clap clap clap

Vỗ vỗ cái bụng đã bẹp dí của mình, Họa Đoan lê dép, cầm chút tiền lẻ trên bàn chạy như bay đến phòng khách, mở cửa ra ~

“Tiền đây, không cần trả lại đâu.” Sau đó đóng cửa vẫn với vẻ mặt = =

0 0

0. 0

0 0

Sau đó lại mở cửa ra, nói với người đứng ngoài ~

“Lăng Dạ, hóa ra việc làm của anh là đi đưa cơm à O-O”

142

Họa Đoan xoa xoa cái đầu đang đau đớn, chán nản lấy cơm ra, chẳng qua chỉ là hiểu lầm là người đưa cơm một chút thôi mà, nhỏ mọn quá đi =. =

143

“Dọn phòng xong rồi chứ?”

“Xong rồi.” Nhai cơm, Họa Đoan ậm ừ.

“Sao lại gọi đồ ăn bên ngoài?”

“Mì tôm còn có một gói bọ, không gọi đồ ăn bên ngoài thì anh ăn cái gì?”

Lăng Dạ = =

“Mai cuối tuần, không phải đi làm, cậu dẫn tôi đến siêu thị mua đồ dùng hàng ngày.”

Giờ thì đến Họa Đoan = =

Đối phương là khách từ nơi xa đến, dù ghét ra ngoài vẫn đành = = đồng ý.

145

Cuối cùng, lúc mở mắt ra đã không bị dính mẫu giấy đáng ghét kia vào mặt nữa rồi!

Họa Đoan sung sướng đắp một quyển.

“Thì ra lúc rời giường cậu có thói quen luyện công à?”

Họa Đoan ==, dù không có mẫu giấy đáng ghét kia nữa nhưng đồ mặt dày kia thì vẫn còn!

“Anh không gõ cửa lúc vào phòng!”

“Cậu không khóa cửa.”

Họa Đoan ==

Đột nhiên cả cơ thể lạnh toát, chần đã bị xóc lên.

Toái Dạ quan sát chiếc quần lót màu đen của Họa Đoan __,=

“Hóa ra không phải ngủ nude, nhưng mà màu đen ~ khá SEX.”

Dứt lời, tiện tay chạm vào quần lót Họa Đoan ~

146

“Anh... Anh quấy rối tình dục a a a a!!!!”

Lăng Dạ __,=

“Đều là đàn ông, lẽ nào cậu sợ tôi ăn thịt cậu chắc?”

Họa Đoan đột nhiên bao kín cơ thể bằng chiếc chăn, liên tục lui về một góc tường, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ai biết được...”

Bỗng nhiên trên đầu tối lại, đệm lún xuống, vội ngẩng đầu đã thấy ngay khuôn mặt __,= của Lăng Dạ, đôi môi mỏng lúc đóng lúc mở, nhìn Họa Đoan có chút lấp lánh ~

“Nhìn bộ dạng này của cậu, tự nhiên muốn ăn cậu quá!”

Ầm ~ oành ~

Mọi người có thể thấy, từ cổ đến đỉnh đầu của Họa Đoan đều chuyển sang màu đỏ, sau đó ở phía trên cùng đột nhiên ~ xuất hiện một đốm khói trắng.

147

“Ha ha, mau đứng dậy đi, cậu còn phải đưa tôi đi siêu thị đấy!” Sau đó quay người, rời phòng trong trạng thái vô cùng bình tĩnh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi có tội, tôi update chậm , vì gần đây cơ thể khó chịu, dạ dày đau gan đau ruột cũng đau, ngày nào cũng bị tiêu chảy đến gần chết, ORZ cũng không hiểu đó là có chuyện gì, tôi muốn ăn kem ly quá mà không được

10. Chương 10: 0148-0160

148

Lăng Dạ rót một cốc sữa bò cho Họa Đoan, đợi cả buổi mới nghe được tiếng mở cửa phòng ~

Mái tóc bù xù nhưng vẫn giữ được kiểu dáng, kính râm đen to đùng với một chiếc áo sơ mi trắng caro đen, quần jean cạp trễ bó sát ~

Rõ ràng là một người khác mà!

Lăng Dạ = =

149

Tiếp theo, đối phương cũng không tỏ ra có gì không bình thường, nhận cốc sữa bò trên tay anh, ừng ực ừng ực uống sạch, tiện thể liếm liếm khóe miệng vẫn còn dính bọt sữa trắng ngà, nói: “Đúng lúc sữa tắm của tôi sắp hết rồi, tiện mua luôn!”

Sau đó lê dép ra cửa, đổi giày, lấy cái túi mua sắm to tổ chẳng treo trước cửa xuống.

“Sao còn chưa đi?”

Lăng Dạ nhìn người trước mắt, chỉ có thể đuổi theo.

Lại nói, ngày đó cậu ta đi ra sân bay đón mình cũng không ăn mặc đẹp như thế = =+

150

Lăng Dạ nhìn Họa Đoan với bộ dạng duy ngã độc tôn (*tự cao tự đại) trước mặt, có chút buồn bực, có chút tức giận ~ rõ ràng trước lúc thay quần áo chỉ là một tên nhóc bị người ta chạm vào quần lót là xấu hổ, bây giờ lại bày ra cái vẻ chết tiệt như vậy!

Họa Đoan túm một chai sữa tắm siêu bự, lườm Lăng Dạ, “Cả ngày hôm nay anh cứ nhìn tôi.”

Một chút buồn bực kia đều biến mất ~ vì tức giận ~ nếu không phải cái đồ tai họa nhà cậu bình thường thì lời thôi lếch thếch, hôm nay tự nhiên lại ăn mặc đúng mốt thì ai thèm nhìn cậu cả ngày chứ hả?

Thế là lần mua sắm này đã kết thúc với Họa Đoan làm đom + Lăng Dạ học máu, thậm chí còn mua thêm một đồng tài liệu dạy nấu về??

151

Về tới nhà, Lăng Dạ phân loại rau dưa thịt thùng kỹ càng rồi ném vào bếp, nói: “Bé Tao Bao (*huênh hoang – ý chỉ những người thích thể hiện) nấu cơm đi, tôi về phòng dọn dẹp chút đã.”

Họa Đoan = = “Ở đây không có bé Tao Bao nào hết.”

“Thế cậu thấy tôi gọi cậu là bé Tao Hóa (*lãng lợ) hay là bé Phong Tao (*đom dáng) tốt hơn?” Lăng Dạ =__,= tung ra một quyền quyết định kèm khí thế cuối cùng!

Họa Đoan tiếp tục = = “Đương nhiên phải gọi là công tử Họa Đoan!”

=__,= “Bốn chữ dài quá.”

Cuối cùng Lăng Dạ chỉ nói một không nói hai quyết định chấm dứt cuộc trò chuyện, công tử Họa Đoan của chúng ta đã chính thức được vinh danh là bé Tao Bao!

A ha, hình như chẳng có gì là vinh quang cả...

152

Anh có thang qua tường thì tôi cũng có kế của Trương Lương [1], Họa Đoan làm mất quỹ với cửa phòng Lăng Dạ, sau đó xoay người về phòng bật máy tính ~ tôi không thêm làm nhá!

Sau đó vừa chờ máy tính vừa bóc một gói khoai tây chiên vị trà đá.

Đúng lúc đang lướt web, vừa nhai khoai tây chiên vừa hạnh phúc, đột nhiên nhìn thấy một đường link, sau

đó thấy một đám người gào thét moe quá là moe, Họa Đoan kick vào, lập tức phun một miếng khoai tây chiên lên màn hình, chỉ nhìn thấy một dòng đỏ, tiêu đề đen là ~

Tôi nhìn thấy một bé thụ đi đón bé công ở sân bay!

Sau đó là nội dung ~

[Vốn thì không chú ý đầu, lúc đầu chỉ nghe được nhạc chuông của bé thụ là đoạn kịch kinh điển của đại nhân Huyền Tiêu “Trời xanh vứt bỏ ta, ta sẽ thành ma quỷ” sau đó nghe thấy bé ấy nói gì gì đó, nhưng vì chủ topic bện lên máy bay, không để ý, thế mà lại để ý!! Vì bố chủ topic là lái xe taxi, trùng hợp lại là người dè họ!! Căn cứ vào miêu tả của bố chủ topic thì lúc đó bọn họ đang giận dỗi gì đó, bé thụ cứ che mặt hoài, nói gì mà mình không còn mặt mũi gặp ai nữa, sau đó bé công còn nói mặt bé thụ rất giống con gái, cuối cùng không chịu được nữa bèn cãi nhau, còn tranh luận đàn ông thuần khiết gì đó, rất là moe nhé! Hôm qua chủ topic ngồi trên máy bay trở về từ Canada đã định hôm nay sẽ kể lại mọi chuyện, thật muốn sang diễn đàn truyện audio nhận người thân quá đi!]

Sau đó là ID người gửi ~

[Nhất Danh Không Thừa]

Là cái cô tiếp viên hàng không kia! Không ngờ! Sao lúc ấy mình lại không nhận ra đó không phải một nụ cười xinh đẹp mà là một-nụ-cười-nhận-người-thân-tà-mị chứ!!

153

Họa Đoan ORZ đập bàn.

Tắt bài post nhận người thân kia đi, lau qua chỗ khoai tây chiên dính trên màn hình máy tính, nói với Lão Bất Tử trên Q ~

“ , tôi bị phát sóng trực tuyến hồng nhật rồi.”

“Là cái bài viết của cô tiếp viên hàng không đó chứ gì, tôi vừa xem đã biết rồi.”

“ ”

“Nhóc con, cậu nằm trong lòng bàn tay tôi rồi nhé!”

“Tôi có dự cảm chẳng lành = =”

“Nếu không muốn tôi lên đó vạch trần nick clone của cậu thì giờ mau thu âm cái kịch bản bé thụ này cho tôi (w) “

154

Đối phương gửi tệp tin đến, nhận, Họa Đoan xem qua một cái.

“Đoạn kịch này chỉ có 8 chữ = =”

“Để tôi lên chỉ clone nhé ~ =. =”

“A! Đừng mà đừng! Tôi thu là được mà ”

“Giờ mới chịu nghe lời!”

“Cậu ngàn vạn lần đừng vạch trần clone của tôi mà = =”

“Biết rồi biết rồi.”

Nhưng mà bé Họa Đoan đương nhiên không biết, Lão Bất Tử nhất định sẽ không tùy tiện làm gì với cái clone của cậu, nếu làm rồi thì sao này còn cái gì để uy hiếp cậu nữa chứ?

155

Thế là Họa Đoan đành phải dọn dẹp đồng khoai tây sạch sẽ, giữ bàn phím với chuột vài cái, rửa tay, thay áo ngủ, từ một anh chàng thời thượng biến thành một trạch nam (*người thích tự kỷ ở nhà) = =

Họa Đoan sờ sờ mặt mình qua gương, lòng đau đớn, cái thói quen thích ở nhà này đến bao giờ mới thay đổi được đây?

Thật ra Họa Đoan cậu nghĩ nhiều quá thôi, thói quen đó của cậu ai chẳng có, hiện giờ có nhiều kẻ còn ở nhà đến chết, lúc ra ngoài thì ăn mặc khiến người ta kinh sợ, như cậu vẫn chỉ là bệnh nhẹ mà thôi =V=

156

Họa Đoan lau lau tay, đang chuẩn bị nhìn xem người ta còn com gì trong bài viết kia thì Lăng Dạ gõ cửa.

“Bé Tao Bao, tôi bảo cậu nấu cơm cơ mà? Sao đến đồ ăn cậu cũng chưa rửa thế?”

Họa Đoan vò đầu, vẽ mặt bối rối.

“Tôi... Không biết nấu cơm.” Mắt to chớp chớp ~ nhìn đi, tôi là người đáng thương vô tội đó O O

Lăng Dạ nhìn cái bộ dạng chán đời sa đọa trạch của Họa Đoan, hít một hơi thật sâu, day day huyết thái dương, bắt đắc dĩ đi nấu cơm ~ ai bảo anh thích một kẻ đến năng lực tự lập cũng không có chứ! Để không đói chết thì anh đành đi nấu cơm vậy = =

157

Lăng Dạ vội vội vàng vàng nấu cơm xong, Họa Đoan mới ra khỏi phòng, nhìn thấy Lăng Dạ đang mặc chiếc tạp dề sắc sỡ duy nhất nhà có, cười ha hả.

Lăng Dạ = = “Cười gì mà cười.”

Họa Đoan ho một cái, nhấn mạnh từng chữ ~ “Vợ – à!”

Lăng Dạ = = giật tạp dề xuống, gào lên: “Cậu đi xới cơm!”

158

Thật ra, Lăng Dạ chỉ có vẻ * thể thôi, nấu ăn cũng không phải rất ngon, ở mức bình thường, thế nên Lăng Dạ đáng thương phải chịu sự bất bễ của Họa Đoan ~

“Xương sườn chừng này nhạt quá, lần sau anh phải ướp qua nước đậu nành thêm gừng sợi một cái rồi mới chừng, canh cải xoong này nếu có thêm chút tỏi thì càng thơm ngon hơn, à, món hoa bắp cải xào này của anh xào quá tay rồi, mặn nữa, tôm bỏ vỏ trắng trứng thì không chín kỹ, tanh quá...”

Thế là Lăng Dạ từ = = đến -=|| đến = +=+|||

“Người không nấu cơm không có quyền lải nhải!”

“Nhưng tôi nấu ngon lắm đấy.”

= + “Ban nãy ai bảo mình không biết làm cơm cơ mà!”

O-O “Tôi sẽ không nấu cơm, nhưng tôi nấu ngon đấy.”

= += “Ban này cậu có bảo cậu sẽ không nấu cơm đâu...”

O-O “Chỉ bỏ có một chữ thôi mà, dù sao đằng nào chẳng là anh làm!”

Thế là chỉ một bữa cơm này đã làm Lăng Dạ biến thành cuồng loạn luôn.

159

Hai người nhìn một bàn chén bát trước mặt.

Không khí nặng nề.

= += “Tôi nấu rồi, cậu rửa đi.”

O-O “Nhưng tôi không biết rửa bát.”

= += “Đừng có chơi trò lượm bỏ đó để kiếm cớ!”

O-O “Tôi không lượm chữ nào đâu.”

= += “Tôi không bao giờ tin đồ Tao Bao nhà cậu nữa!”

O-O “Được rồi, tôi đi rửa vậy.”

Sau đó Lăng Dạ =_,= mặt mũi sáng ngời đi tới phòng khách xem TV.

160

Mười giây sau ~

“Choang!”

“Bốp!”

“Kịch!”

“Cạch...”

“Két!”

“Chỉ kêu cậu rửa chén mà sao có thể phát ra nhiều âm thanh kỳ lạ thế hả?!”

“Tôi đã bảo tôi không bỏ chữ nào mà...” Giọng nói rất oan ức.

“Haiz ~” Lăng Dạ day day huyết thái dương, ngàn lần bất đắc dĩ đi thu dọn hiện trường.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Gần đây đã nghĩ kĩ kết cục truyện này, cũng không dài lắm, sau khi kết thúc tôi lại bận rộn một thời gian ngắn, đại khái là không có cách nào viết tiếp truyện mới, nhưng đã có vài bản nháp rồi, chờ khi tôi hết bận sẽ tung ra, đương nhiên đó là kế hoạch trong tương lai xa, giờ thì chuyên tâm vào viết *Họa Đoan* đã!

11. Chương 11: 0161-0173

161

Vì tình hình trong bếp quá thê thảm nên không cần miêu tả nhiều, dù sao ta có thể thấy, từ ngực *Họa Đoan* trở xuống đều là bọt xà phòng trắng xóa, cậu giơ tay lên bắt chước bác sĩ phẫu thuật, nhìn Lăng Dạ với vẻ mặt trầm trọng.

“Tôi đã cố hết sức, mong người nhà đừng quá đau buồn.” Nói xong cực kỳ nặng nề cúi đầu xuống.

Lăng Dạ = =

Mặt *Họa Đoan* đột nhiên chuyển sang trạng thái tươi vui sáng lạn: “Mẹ tôi vẫn thường bảo tôi, ‘Ăn cũng không xong, động đâu hỏng đấy.’”

Lăng Dạ ORZ

162

Chú thích: ‘Ăn cũng không xong, động đâu hỏng đấy’ là một câu tục ngữ tiếng Quảng Đông, ý là: ăn cũng không làm nổi, việc thì làm gì cũng hỏng.

Rất thích hợp để khắc họa Họa Đoan đó nhé XDD.

163

Thế là Lăng Dạ vội vàng đuổi thanh gỗ nát này về phòng tắm rửa, tự mình dọn dẹp cái bãi chiến trường này.

Đúng lúc Lăng Dạ đã dọn dẹp sạch đồng mảnh vỡ, chuẩn bị rửa bát đĩa, sau lưng lại xuất hiện tiếng lê dếp của Họa Đoan, vừa quay đầu lại thì ~ = =

Lăng Dạ âm thầm sung sướng chảy máu mũi.

Bờ vai nhẵn mịn, xương quai xinh đẹp, bộ ngực *, trên đó vẫn dính vài giọt nước, từ eo trở xuống là hai đường cong sexy, cùng với ~ nửa thân dưới đã bị cái khăn tắm che mất.

Lăng Dạ trợn nhìn không chớp mắt, lắp bắp: “Cậu, cậu làm gì mà trần truồng đi thế hả?”

Họa Đoan nhìn vật duy nhất che cơ thể, vô tội nói: “Tôi không khóa thân nhé. Chai sữa tắm tôi mua ở trong túi đồ đạc của anh, tôi cần nó.” O-O

Lăng Dạ đành nghiêng đầu chỉ vào cửa phòng cho khách: “Cửa không khóa, cậu tự tìm đi, tay tôi đang dính bọt.”

O-O “OK.”

Sau đó Họa Đoan vội vã chạy đi ~ đây là cơ hội tốt để thăm dò cơ sở địch!

164

Thật tình không biết là ai nhìn theo tấm lưng trần truồng của cậu, vẫn còn muốn nhiều hơn nữa, nhanh chóng rửa hết bọt trên tay, đi theo =__,=

165

Phòng tên chết tiệt này sạch ra phết!

Máy tính có vẻ là tự lắp!

Giờ xem phòng tắm cái đã!

Thế là công tử Họa Đoan của chúng ta bước vào phòng kẻ địch với vẻ mặt rất là WS (*bỉ ổi)! Vì nếu trong phòng ngủ có cái gì đó không thể để người khác biết thì còn có thể dấu xuống mấy chỗ như ngăn kéo, gầm giường, mà anh ta nhất định sẽ không rửa mãi, nếu mình lục lọi rồi lát nữa bị phát hiện thì không ổn, nhưng còn phòng tắm ~ he he, làm gì có chỗ nào để giấu chứ!

Thế là người đó lòng đầy mong đợi, a không, là ‘hiếu kỳ’ chạm vào nắm xoay cửa của nhà tắm...

166

“Cái túi đồ đó tôi còn chưa sắp xếp, không có trong phòng tắm đâu.” Tay bị một cánh tay thon dài nắm chặt, một luồng khí ấm áp phả vào vành tai, thắt lưng thậm chí còn bị ~

“Không, không có thì không có chứ, nhưng anh ôm eo tôi làm cái gì?!” = =

“Không có gì. Tôi chỉ thấy eo cậu rất nhỏ, muốn thử xem liệu có thể ôm hết trong một vòng tay như truyền thuyết không thôi mà. =__,=”

“Thế, thế giờ anh xong rồi chứ?”

“Ừ.” Miệng thì nói vậy nhưng cũng không bỏ tay ra, ngược lại còn ôm chặt hơn, da tay với da lưng dính chặt vào nhau, Họa Đoan còn thấy vành tai bị cái gì đó mềm mềm chạm nhẹ một cái ~

Ầm ~ kết ~

Thế là chúng ta, khụ khụ, lại tiếp tục nhìn được cả quá trình Họa Đoan xấu hổ ^^

167

Nước chảy ào ào qua trái táo đỏ rực, Họa Đoan vẫn không ngừng mặc niệm: “Nói mãi rồi, tên đó không phải gay tên đó không phải gay...”

Tuy không hiểu vì sao trong mắt người khác là tình bạn nam nam và tình anh trai em trai thì trong mắt Lão Bất Tử lại biến thành *, nhưng giờ khắc này Họa Đoan cảm thấy mình tám chín phần là gặp phải gay rồi! Hơn nữa còn có chuyện quan trọng hơn!

Chính mình không kháng cự anh ta nhiều như mình tưởng tượng! Thế giới này là thế nào vậy? Lẽ nào thế giới đã thật sự đại đồng [1] như lời Lão Bất Tử nói rồi hả?!

168

Rửa cả buổi, Họa Đoan cuối cùng vẫn quyết định rửa thêm một quả cho Lăng Dạ, dù sao táo cũng là mẹ mua, không ăn hết sẽ lãng phí.

Thế là Họa Đoan vỗ ngực một cái, kiểm thêm chút can đảm rồi mới mỗi tay một quả táo rạng rỡ đi ra phòng khách.

“Ăn táo này!”

Lăng Dạ nhận quả táo rồi __,= nhìn cậu, “Ban này tôi đã muốn hỏi cậu rồi, vì sao cậu không nấu cơm cũng chẳng ra ngoài mấy, nhà lại có đủ gạo dầu muối tương dấm, giờ còn có cả hoa quả nữa?”

Thấy Lăng Dạ có vẻ bình tĩnh, Họa Đoan cũng thả lỏng, cắn một miếng táo rồi nói: “Tuần trước mẹ tôi đem cho đây!”

“Mẹ cậu lo lắng cho cậu như thế sao còn để cậu ra sống một mình?”

“Không ở một mình thì ở với ai? Năm tôi mười tám tuổi thì bố mẹ tôi ly hôn, cho tôi căn nhà này, mẹ tôi thỉnh thoảng cũng đến thăm, lần nào cũng phàn nàn là ghét tôi này nọ.” Họa Đoan bĩu môi một cái, lại cắn một miếng táo thật lớn.

Lăng Dạ nhìn quả táo trong tay, lòng đột nhiên đã quyết định xong.

169

Đến giờ cơm tối, Họa Đoan lại tiếp tục bắt bẻ, Lăng Dạ lại tiếp tục khổ sở. Cơm tối no nê, Lăng Dạ thì rửa chén bát, Họa Đoan thì cảm xúc đột nhiên dâng trào, muốn về thăm Mộng Áo Tru Tiên một cái. Chuyến thăm này lại khiến cậu ~

Lão Đại đã dính Tiên như hình với bóng rồi kìa! Hai người đánh quái rất ăn ý với nhau, trông trọt cũng ăn ý với nhau ~ trồng rau á? Cái chức năng mới này là chức năng quái quỷ nào vậy? Lật bàn! Vì sao mà game nào cũng xuất hiện cái trò trồng rau nhằm chán này thế, game gì mà! Càng hơn là Lão Đại với Tiên còn có thể kiên trì chơi tiếp game này, nhìn cả list bạn bè cũng chỉ còn hai bọn họ ở đó, bang phái hình như cũng tản đi cả rồi, Họa Đoan không thể không cảm thán ~ cảnh đổi người dời rồi mà!

Thế là cậu thoát game, mở chim cánh cụt (*QQ) ra.

170

Họa Đoan: Tiên, cậu đang đánh quái với Lão Đại à?

Tiên: Tôi đang viết văn = =...

Họa Đoan: Ban nãy tôi thấy cậu với Lão Đại ở cùng nhau mà.

Tiên: Bọn tôi chọn chế độ tự đánh, sau đó ngồi viết văn = =...

Họa Đoan: Được rồi, tôi không quấy rầy cậu nữa.

Tiên: Ừ.

171

Họa Đoan: Lão Đại cậu đang làm cái gì thế?

Lão Đại: Viết văn.

Họa Đoan: Giống Tiên kia!

Lão Đại: đương nhiên rồi, chúng tôi đang viết Anh văn đó.

Họa Đoan: , đã thành đôi chồng già chồng già cả rồi còn viết tiếng Anh cái gì nữa?

Lão Đại: Lẽ nào cậu không biết Tiên rất dễ xấu hổ à, cậu ấy ra điều kiện ai viết Anh văn thắng thì là công, mà cậu biết là tôi sẽ không thua mảng tiếng Anh đâu mà.

Họa Đoan: Lão Đại sao cậu lại đen tối thế chứ?

Lão Đại: Cảm ơn đã khích lệ, mà cậu với Toái Dạ sao rồi?

Họa Đoan: Sao rồi cái gì = =

Lão Đại: Không phải ở chung với nhau rồi à?

...

...

...

172

Thế là một đêm náo nhiệt của Họa Đoan lại bắt đầu, lúc xem những bài post mới và cười ha hả, cậu không hề chú ý đến Lăng Dạ đang đứng sau nhìn mình thật lâu.

Phó Tư Nguyên ơi, đến bao giờ cậu mới nhớ ra chứ?

173

Chủ nhật tiếp theo, Lăng Dạ vẫn nghỉ ngơi, Họa Đoan vẫn chán chường, nhưng khi Họa Đoan thức giấc lại ngửi được một mùi thơm ngào ngạt ~ cháo xương heo với rau nấu đặc!

Kể cuồng cháo là Họa Đoan lập tức phòng vèo ~ vào bếp.

“Cháo xương heo với rau nấu đặc cháo xương heo với rau nấu đặc cháo xương heo với rau nấu đặc!”

“Tôi đã biết cậu thích ăn món cháo này mà, không thêm mặc quần áo gì đã chạy ra rồi.” Lăng Dạ dịu dàng nhìn Họa Đoan, “Nhìn cậu cũng rất ngon miệng đấy.”

= = Họa Đoan nhớ đến việc sáng hôm qua lúc rời giường bị anh chạm quần lót, lập tức xấu hổ, lại vèo ~ xông về phòng, trong lúc đó cũng không quên lải nhải ~ cái đồ gay biến thái háo sắc!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người đều com để tiếp thêm sức mạnh cho tôi đi nào! Nếu không chỉ sợ bé đây sẽ kiệt sức mất thôi ORZ ~~~~~

PS: Truyện này thật sự là rất KUSO (*đáng ghét) ()

– Chú thích:

[1] Thế giới đại đồng: Theo Cao Đài Từ Điển, thế giới đại đồng được định nghĩa rằng “...cả thế giới chung một nhà, không phân biệt quốc gia hay chủng tộc. Xã hội đại đồng là một xã hội trong đó khắp mọi nơi đều hòa bình, an lạc, mọi người đều bình đẳng, không còn phân biệt chủng tộc, quốc gia, xem nhau như anh em một nhà. Đó là một xã hội thái bình an lạc lý tưởng mà nhân loại đều mong ước.”

12. Chương 12: 0174-1093

174

“Sột sột sột.”

“Chep chep.”

“Phù... Không ngờ cháo anh nấu cũng không tệ, sắp nấu ngon như mẹ tôi nấu rồi.” Họa Đoan buông bát xuống, lại hưng phấn lấy thêm một bát to nữa.

Lăng Dạ nhìn tướng ăn của Họa Đoan, hiếm khi lộ ra __, = nụ cười dịu dàng, nói bằng giọng cực kỳ hoài niệm ~

“Trước kia dì hàng xóm vẫn nấu cháo này cho tôi ăn, tôi thấy rất ngon, sau này người hàng đó chuyển đi, tôi không được ăn nữa, thế là tự mình nấu, mất không biết bao nhiêu năm mới được như thế nào.”

Họa Đoan không nói gì, chỉ ra sức gặm một miếng xương, sau đó mới nói mập mờ: “Thế thì anh đáng thương quá, mẹ ăn nấu cơm không ngon à?”

“Mẹ tôi không thích nấu cơm, cả ngày bà chỉ đi chơi mạt chược thôi.”

“A, thế từ nhỏ anh đã rèn được tính tự lập rồi...”

Lăng Dạ đột nhiên không nói gì nữa.

175

Ngay khi Họa Đoan múc thêm một bát nữa, Lăng Dạ bỗng mở miệng: “Phó Tư Nguyên, cậu có chút lương tâm nào, lẽ nào cậu quên hết thật rồi à?”

Họa Đoan sững sờ, dong đưa cái thìa, vô tội nhìn anh: “Tôi đương nhiên là có lương tâm rồi, tôi nhớ cháo này là anh nấu mà, anh xem, trong nồi vẫn còn hơn hai bát đó...”

Ánh mắt Lăng Dạ nhìn cậu đột nhiên trở nên nặng nề, anh cầm chặt tay Họa Đoan, nói: “Tôi muốn kết hôn với cậu, tôi không thể chờ đến lúc kết hôn với cậu nữa.”

Họa Đoan cuống quýt rút tay lại: “Hai thằng đàn ông thì kết hôn cái rắm!”

Lăng Dạ hình như đã bị tổn thương, “Mẹ nó, năm đó chính cậu nói với tôi như thế!” Âm lượng lên cao, tay chỉ vào bát cháo của Họa Đoan, “Tôi vẫn còn nhớ rõ vị bát cháo cậu cho tôi, còn cậu thì tự nhiên chuyển đi, không thèm nói câu nào đã đi!”

“Tôi... tôi không biết gì hết... Tôi đâu phải gay, sao lại cầu hôn anh được chứ?!”

“Thế mà tôi còn đồng ý.” Lăng Dạ cười tự giễu, “Mẹ nó, Phó Tư Nguyên cậu chẳng nhớ gì hết!”

Lăng Dạ tức đến mức đẩy hết những thứ trên bàn xuống đất, mùi cháo lan khắp cả căn phòng.

176

“Tôi nhớ! Tôi nhớ hết! Nhưng lúc đó do tôi thấy anh ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, rất đáng thương nên mới muốn lấy anh về làm chồng, giúp anh được ăn no mặc ấm thôi mà!” Cuối cùng Họa Đoan đành cúi đầu, che tai rống lên, cậu thật sự không dám ngẩng lên nhìn nét mặt hiện tại của Lăng Dạ.

177

Mà sự lựa chọn này của Họa Đoan là vô cùng đúng đắn, vì nét mặt hiện tại của Lăng Dạ vô cùng rối loạn, có tức giận, có tiếc nuối, cũng có buồn cười, liên tục thay đổi, trông vô cùng đặc sắc, mỗi tội không dễ nhìn. Cho nên phải nói, dù đẹp trai cỡ nào đi chăng nữa thì lúc ở trạng thái cực kỳ tức giận cũng sẽ không dễ nhìn đâu (_)

178

Tôi là đại diện của hai hàng phân cách...

179

“Ý cậu là, lúc ấy khi cậu bảo muốn chúng ta kết hôn, thật ra là muốn tôi gả cho cậu?”

Hai tay Họa Đoan che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đang chớp chớp.

“Hơn nữa tôi còn mất mặt mà đi đồng ý?”

Tiếp tục chớp chớp, “Tôi là sợ mọi người nhớ đến sẽ xấu hổ nên mới không nhắc lại, chính là anh nói...”

“Thế giờ thành lỗi của tôi phải không?”

Họa Đoan giờ mới buông tay xuống, hai tay chống nạnh, ngẩng mặt lên trời, cười lớn, “A há há há há, thật sự là lỗi của anh, anh không biết chứ ban nãy anh nhìn hệt như oán phụ bị chồng phụ bạc ấy, há há há há!”

Lăng Dạ =_|||

“Này, đó chẳng phải vì cậu đột nhiên bỏ đi nên mới khiến tôi như thế à? Tân nương chạy đi tôi có thể không oán sao?”

Họa Đoan chỉ lại: “Nhưng rõ ràng anh là tân nương của tôi...”

Giờ thì đến lượt Lăng Dạ che mặt...

180

Tôi là đại diện của hai hàng phân cách

181

“Này Lăng Dạ Dạ, anh đổ hết cháo rồi, nôi với bát cũng vỡ hết rồi, làm sao giờ?”

Lăng Dạ = = ngẩng đầu lên, “Anh giờ là Lăng Dạ, không phải Lăng Dạ Dạ!”

Họa Đoan chỉ tay, “Nhưng trước kia em toàn gọi anh là Lăng Dạ Dạ mà.”

Lăng Dạ thở dài, “Thế em muốn gọi thế nào thì gọi to lên!”

Họa Đoan >///<< nhìn anh, hô lên, “Tiểu nương tử!”

Lăng Dạ đành -_-|||

182

Lăng Dạ buồn bực dọn xong đồng mảnh vỡ và vết bẩn trên nền nhà, tẩy tẩy rửa rửa, chuẩn bị nấu qua loa vài món, bỗng Họa Đoan xuất hiện sau lưng, ung dung nói, “Nương tử, để vi phu nấu mỳ cho nàng nhé?”

Lăng Dạ vừa nghe xong đã rùng mình, chưa kịp làm gì đã bị đuổi ra khỏi phòng, hoài nghi nhìn lưng cậu ~ cậu ta nấu mỳ thì liệu có ăn được không?

183

Đúng lúc Lăng Dạ đang cân nhắc xem có nên đi uống thuốc dạ dày trước để phòng xa lần thứ chín mươi chín thì một mùi thơm đến lạ đã bay vào mũi ~

“Thơm quá!”

Họa Đoan cười dịu dàng, bê một tô mỳ lớn ra, nói: “Từ từ, nường tử, mau ăn lúc nó còn nóng!”

Trong một tích tắc, Lăng Dạ cảm thấy hình như mình đã xuyên không rồi.

184

Tôi là đại diện của hàng phân cách Lăng Dạ hồi tưởng = =

184

Lăng Dạ Dạ không nhớ đây là lần bị mẹ đuổi ra khỏi nhà thứ bao nhiêu nữa, dù sao lần nào cũng không rõ lý do, Lăng Dạ Dạ đã chuyển từ khổ sở thành thờ ơ.

Ngẩng đầu nhìn cảnh vật xung quanh, đây là lần đầu tiên bị đuổi ra khỏi nhà sau khi chuyển đến đây nên Lăng Dạ Dạ nhanh chóng quyết định sẽ đi thăm thú một vòng.

Lúc đi xuống tầng một, trong phòng bên trái xuất hiện một mùi thơm mê hoặc lòng người, Lăng Dạ Dạ không nhận được mà xoa xoa cái bụng kẹp lép của mình, kiễng chân nhìn qua cửa sổ nhà đó. Bên trong chỉ là một gia đình ba người bình thường đang dùng bữa, nhưng cũng khiến cho Lăng Dạ Dạ cực kỳ hâm mộ.

Bỗng đứa bé trai ngồi đối diện cửa sổ đang cầm cúi ăn kia ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Lăng Dạ Dạ. Lăng Dạ Dạ hoảng hốt, nhưng không biết sao không dời mắt sang chỗ khác được, chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé kia, trên miệng cậu ta còn dính cháo, Lăng Dạ Dạ thầm nghĩ ăn nhất định sẽ rất ngon.

Lăng Dạ Dạ cứ đứng đó nghĩ lung tung trong khi cha mẹ đứa bé kia đã phát hiện cậu, mẹ cậu ta lấy thêm một bát nữa đưa cậu ta, sau đó nói gì đó, cậu bé gạt đầu, đưa bát ra cho Lăng Dạ Dạ ~

“À, anh ơi, anh ăn đi!”

186

“Nương tử, nàng đang nghĩ gì đó? Vì phu nấu ăn ngon thật mà.”

Lăng Dạ run rẩy một lúc, lại xuyên không trở về, nhìn bát mì đủ màu sắc trước mặt ~

Dưa leo xanh tươi, thịt xương tỏa ra mùi thơm ngào ngọt, còn lớp trứng mềm mại, cùng với ~ sợi mì ăn liền = =

“Sao lại là mì ăn liền?”

“Nhà làm gì còn cái gì khác.”

“...”

Họa Đoan nhìn bộ dạng im lặng của Lăng Dạ, vội chào hàng: “Em chỉ dùng phần mì của gói mì ăn liền thôi, gia vị với nước nóng đều tự mình cho vào, anh xem, ở đâu có mì ngon như vậy chứ, hơn nữa nước em dùng cũng là nước xanh, nước khác tuyệt đối không dùng.”

Chuyện này bỏ qua, dù sao mặt nấu nướng của bé Tao Bao cũng coi như không tệ.

187

Tôi rất muốn viết hàng phân cách thứ tám ~ nhưng mà cái đó ai cũng biết nên giờ tôi đang nghĩ, hoặc là tôi mở một nhóm sau đó gửi vào nhóm đó cho mọi người, nếu không mọi người cứ để lại hòm thư cho tôi, tôi gửi vào từng cái một chẳng phải sẽ chết mệt hay sao? Không thể nào, dù sao ban này cũng chẳng ai có ai xem = =

188

Lăng Dạ nhanh chóng giải quyết bát mì, nhìn Họa Đoan – lúc này cậu đang chớp chớp đôi mắt vô tội, = = đành tự mình đi rửa bát.

Vừa rửa xong thì hai quả táo đỏ rực đã xuất hiện trong tầm mắt ~

“Tiện thể rửa luôn hai quả táo này đi!”

Lăng Dạ = = nhận lấy, rửa xong, đưa lại một quả. Họa Đoan XD nhận lấy, ăn luôn.

Lúc nuôi miếng táo, Họa Đoan nghĩ, thật ra hai người ở chung thế này cũng không tệ!

189

Ba thu ~

Đây là tiếng va chạm của một cơ thể ướt át với một cơ thể khác ~

190

Hiếu sai thì đi úp mặt vào tường đi =__,=

191

Thật ra chỉ là Lăng Dạ đột nhiên nhảy ra hôn Họa Đoan một cái =. =

192

“Anh... Anh làm cái gì thế!?”

Họa Đoan che mặt, lùi lại muốn cách Lăng Dạ một quãng, chẳng qua là không gian nhà bếp có hạn, chỉ có thể cách ra một khoảng cách hai cánh tay. Chống tay vào chiếc tủ lạnh đằng sau, Họa Đoan nhìn Lăng Dạ đang =__,= bước từng bước đến gần.

“Anh không được đến đây!”

“Ha ha.” Lăng Dạ cười “phóng đảng” lại gần.

193

Ba thu ~

Ầm ~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: =__,= Mọi người muốn bịa thêm trò đùa thứ tám hay là không? (*)

– Chú thích:

(*) Thật lòng thì tớ không hiểu ý tác giả là cái gì XD. Cả câu nhé: , ?

13. Chương 13: 0194-0205

194

Lại úp mặt vào tường đi!

195

Thật ra là Lăng Dạ hôn vào bên mặt Họa Đoan không che, sau đó Họa Đoan vội che nốt lại. Vì chuyện này mà quả táo trong tay cậu rơi xuống đất (w)

196

“Sao anh lại hôn em?”

“Vì anh không muốn ăn táo.”

“Đây là logic gì vậy?” = =

“Ừ thì, vì em nhìn ngon hơn quả táo kia.” =__,=

“Ăn cái đầu anh ấy.” Họa Đoan đá Lăng Dạ bay ra, chạy ra khỏi bếp, không ngờ lại bị người ta ôm lại từ phía sau.

197

“Vì anh thích em.” Vành tay cảm thấy vừa nóng vừa ẩm.

“Đã bảo anh em không phải gay.”

“Thế em ghét anh không?”

“Không thể...”

“Thế em thích anh không?”

“Đã bảo với anh em không phải gay mà...”

“Chuyện em có phải gay hay không thì liên quan gì đến chuyện em thích anh hay không?”

“A... Hình như không liên quan...”

“Thế là được rồi!”

Ba thu ~

198

Thế là cuộc sống chung hạnh phúc đã chính thức bắt đầu ~()/~ vỗ tay nào

A, hình như đã ở chung lâu rồi thì phải...

Mặc kệ, dù sao miễn vui là được rồi =. =

199

Có phải mọi người cảm thấy hồi kết đã đến rồi hay không?

Thật ra cuộc sống của Lăng Dạ với Họa Đoan vẫn tiếp tục, làm sao mà có kết thúc được chứ, còn tôi đây, dù không có ai xem nhưng vẫn muốn viết tiếp [mình đúng là không biết xấu hổ mà = =]

200

Chúc mừng chương 200 nào ~()/~ vỗ tay đi

Thật khó khăn quá =. = Tiếp theo mời mọi người cùng đọc nhật ký cuộc sống ngày thường hạnh phúc của Họa Đoan với Lăng Dạ nhé =. =

Lại nói, bé đây thấy hình như bé rất hợp với những truyện ngọt ngào = =

201

Cuộc sống sau khi xác định quan hệ đã bắt đầu, nhưng chuyện Họa Đoan lười biếng thì vẫn đang tiếp tục

= =

Vì vậy, ngày nào cũng như ngày nào, trước khi đi kiếm tiền nuôi gia đình, tối nào Lăng Dạ phải làm sẵn bữa sáng, hôm sau lại tự mang bữa sáng đi làm. Đương nhiên chuyện quan trọng nhất là trước khi ra ngoài phải ba thu trên mặt bé Tao Bao vẫn còn nửa tỉnh nửa mê một cái =W=

Đáng tiếc chính là từ lúc đó đến khi tan tầm sẽ không thể nhìn thấy Họa Đoan, hơn nữa lòng lại lo lắng cậu sẽ bỏ cơm ăn mỳ, thế nên việc Lăng Dạ làm là ném hết đồng mỳ tôm đi, chỉ để lại những nguyên liệu nấu ăn tươi mới, bắt Họa Đoan hứa sẽ tự nấu cơm ăn, sau đó trên đường về nhà anh lại tiện thể ghé qua chợ mua thức ăn cho ngày mai.

Đến tối, dưới ánh mắt chớp chớp của bé Tao Bao, Lăng Dạ vẫn phải đi nấu cơm. Dưới sự bắt bẻ của bé Tao Bao, tay nghề nấu ăn của Lăng Dạ tiến bộ không ít.

202

Một tuần trôi qua. Tối thứ bảy, Họa Đoan ngồi ôm gối xem TV và ăn đào vàng Lăng Dạ mua, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó bèn vút gối qua một bên, tự chọc vào bụng mình. Lăng Dạ ngồi bên cạnh nghiêng người sang một bên để né ám khí gối của Họa Đoan, nhìn cậu nghi hoặc ~

“Em làm gì thế? Vừa ăn no xong, làm thế không tốt cho dạ dày đâu.”

Thế là Họa Đoan không chọc nữa, ngược lại cầm tay Lăng Dạ để lên bụng mình, bảo: “Anh sờ xem, có phải em béo rồi không?”

Lăng Dạ đành = = sờ soạng, vừa sờ vừa nói: “Ngày nào em cũng chỉ với ăn với ngủ, không chịu làm gì, béo là phải.”

“Đó là vì ngày nào anh cũng bắt em ăn hai bát, làm em no căng.” Nói xong lại tức giận cắn một miếng đào. Lúc nuốt xuống bụng co lại một chút, ánh mắt Lăng Dạ biến từ = = thành O O

Cảm giác mềm mại này thật tốt, không tệ không tệ =_,=

Lăng Dạ quyết định, từ này về sau sẽ ép Họa Đoan ăn nhiều một chút, bảo vệ cảm giác mềm mại kia, để sau này ngày nào cũng có thể vừa xoa eo cậu vừa xem TV =_,=

203

Đồng hồ báo thức trong phòng Họa Đoan đột nhiên kêu lên. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, tám rưỡi rồi, Họa Đoan nhanh chóng tiêu diệt đồng đào vàng trong tay, sau đó nói với Lăng Dạ: “Em hẹn với Lão Bất Tử tám rưỡi sẽ thu âm rồi, về phòng trước đây.”

Lăng Dạ buồn rầu cầm hạt đào cậu vừa nhỏ ra, gật gật đầu.

Họa Đoan vỗ vai anh, nói: “Anh ngủ trước đi, em cũng không biết sẽ thu âm đến lúc nào đâu.”

Thế là đêm nay Họa Đoan thu âm, Lăng Dạ ngủ trước.

204

“A... A! Đừng mà!”

“Á... A... A... A a...”

Tiếng rên đứt quãng chui từ qua khe cửa phòng Họa Đoan ra ngoài, ngăn bước chân trở về phòng từ phòng uống nước của Lăng Dạ lại.

Tên này ~

“A! Chỗ đó... đừng... a...”

Ngón tay thon dài của Lăng Dạ siết chặt chiếc cốc thủy tinh, nước trong cốc sóng sánh kịch liệt.

Không có tiếng người thứ hai, tên này chắc không phải đang chat video với người khác đó chứ ~

Đột nhiên âm thanh kia lên cao hơn ~

“Á! Đau... A... Đừng... A... Sẽ... A... Hổng mất...”

Chữ “của” vẫn chưa kịp phát ra, Họa Đoan đã kịch ngạc đến làm rơi chuột, vì cánh cửa phòng cậu đã bị bật ra ~ “Lăng Dạ, anh...”

205

Mắt Lăng Dạ hơi nheo lại, trong mắt là hình ảnh sinh vật tên Phó Tư Nguyên kia uốn éo bàn chân của mình trên ghế một cách rất mất hình tượng, đầu tóc lộn xộn, đeo tai nghe. Anh nhìn vào màn hình máy tính ~ ừm, là giao diện word màu xanh da trời.

“Em đang làm gì thế?”

Họa Đoan vò đầu, khuôn mặt đỏ ửng lên một cách rất khả nghi, vừa cúi xuống nhặt chuột vừa giải thích, “Em đang thu âm, anh biết rồi mà, em có lịch thu âm với Lão Bất Tử...”

Nhặt chuột lên rồi, trước mặt vốn là màn hình máy tính giờ lại biến thành một khuôn mặt đẹp trai đến bất công, Họa Đoan lập tức bị lóa mắt, chỉ nhìn thấy đôi môi mỏng gợi cảm đang hé ra khép vào ~

“Anh không ngờ, hóa ra em lại thu âm truyện audio người lớn cơ à?”

Đoàng ~

Một tiếng nổ còn to hơn cả Hồng Lâu mộng vang lên trong đầu cậu ~

Truyện audio người lớn truyện audio người lớn truyện audio người lớn truyện audio người lớn truyện audio người lớn truyện audio người lớn...

206

“Làm gì có!”

“Thế á? Thế cái câu ‘động X này của cậu hẹp quá’, còn có câu ‘anh chọc vào sâu quá, không được đâu’, lẽ nào em định bảo anh đây là ngoáy mũi à?”

“A... Giải thích như anh cũng được...”

“Còn câu ‘tôi sắp ra rồi, ra rồi’? Em nói anh nghe làm sao một người có thể vừa ngoáy mũi vừa ra thế?”

Họa Đoan hu hu một tiếng, sau đó che mặt ~

“Anh đừng có đọc mấy lời thoại dâm dăng đó bằng vẻ mặt bình tĩnh như thế chứ!”

207

Lăng Dạ vẫn mặt lạnh cuối cùng cũng phải mỉm cười, anh cũng không hề nhận ra mình đang dịu dàng xoa đầu Họa Đoan. Cầm tai nghe lên, nói qua micro: “Lão Bất Tử đúng không, tôi biết bạn vẫn đang nghe, phần H này bạn xem thế nào rồi tự giải quyết đi! Dù sao tên này cũng không thu âm được nữa đâu.” Dừng một chút lại nói thêm vào, “Còn nữa, tôi không hy vọng đoạn ghi âm này có người thứ tư nghe được, mà nhớ gửi một bản vào hòm thư của tôi.” Dứt lời, anh giật thẳng dây cầm tai nghe ra.

Quay đầu lại, “hung dữ” nhìn Họa Đoan vẫn chưa hiểu gì, cười he he, “Ban này em diễn chẳng có cảm xúc

gì hết, giờ để anh giúp em diễn đến mắt hờn luôn nhé?”

208

Ở một nơi khác, gương mặt con gái của người tên Lão Bất Tử kia tái nhợt --|||. Ấn nút tạm dừng ghi âm trong CE, rồi mở file audio vừa thu ra cắt bỏ đoạn H kia đi, sau đó mới up lên. Hơn nữa còn phải giải thích vì sao lại kéo đèn (*không biết là gì) và kể lại tình huống đêm nay khi quần chúng nhao nhao lên đòi thịt. Còn đoạn đối thoại sau khi thu âm đoạn H kia thì tạm thời không nhắc đến.

209

Họa Đoan nhìn người đang tiến lại gần, đột nhiên hét lên: “Bin Laden đến rồi!” Sau đó nhanh chóng chồm chắn lên đầu, thế là, trời ~ tối.

210

Vì vậy tôi đã biến thành phái kéo đèn vô sỉ =. =

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Gần đây khá rảnh rồi, phải chăm chỉ hơn mới được XDD

Còn chuyện H đó hả, tôi quyết định để lại, chờ tôi nghĩ tốt hơn rồi mới up lên XDD

PS: Lúc mới up chương này nhiều người còn bảo tôi viết nhiều từ bậy quá! Người ta có viết H đâu cơ chứ! Người ta chỉ đang gây cười! Làm trò đùa thôi đó!

14. Chương 14: 0211-0227

211

Một đêm trôi qua, nhất định mọi người đều thấy bốn chữ này là tàn bạo nhất trên đời ==b

212

Lăng Dạ nhẹ nhàng chạm vào má Họa Đoan, thờ dài nhìn đồng quần áo hỗn loạn trên người cậu ~

Hôm qua đã kích thích đến như vậy mặt cậu đỏ ửng lên, cả người mềm nhũn. Vốn định nhân cơ hội ăn tươi luôn, nào ngờ cậu lại lăn ra ngủ, khiến Lăng Dạ phải == tự mình làm cho mình, sau đó ~ nằm xuống ngủ

cạnh cậu ~

Haiz, chẳng qua là sợ sẽ dọa cậu mất, cũng không dám cưỡng ép, khó nghĩ quá!

213

“Cái đồ tiểu yêu tinh làm khổ người này...” Họa Đoan đột nhiên lẩm bẩm, Lăng Dạ thở dài thật sâu ~ không biết là lời thoại ở chỗ nào ra nữa.

“Em mới là cái đồ làm khổ người ấy, nhóc con!”

214

Sau khi Lăng Dạ ra khỏi cửa, Họa Đoan vốn đang ngủ đến quên cả trời đất đột nhiên mở mắt ra, nhanh chóng ấn nút bật nguồn máy tính, rồi chạy đi đánh răng rửa mặt.

Họa Đoan cài đặt QQ tự động đăng nhập, thế nên khi cậu vừa lau mặt xong, đi ra, đã nhìn thấy avatar Lão Bất Tử nhấp nháy.

215

Lão Bất Tử: Tình yêu, cúc hoa của cậu vẫn còn tốt chứ =__,=

Họa Đoan: Suýt thì bị hái mất rồi = =

Lão Bất Tử: Gì á, mới suýt thôi á =. =

Họa Đoan: Rất đáng sợ đó biết chưa? Nếu không phải ông đây giả vờ ngủ thì không biết giờ có dậy được không nữa!

Lão Bất Tử: ...

Ở màn hình bên kia, gương mặt con gái tái nhợt =__,=

Lão Bất Tử: Vì sao lại là anh ta hái hoa cúc của cậu?

Họa Đoan giống như vừa được thức tỉnh ~ đúng thế! Công tử Họa Đoan cậu mới là kẻ có thể công tên tiểu yêu tinh Lăng Dạ kia mới đúng!

Họa Đoan: Lão Bất Tử, cậu quả nhiên là anh minh XDD

Lão Bất Tử: Cám ơn __,=

Hừ hừ, Lăng Dạ ơi là Lăng Dạ, làm gian đoạn thời gian nghe H của người khác thì phải bị trừng trị __,= nếu để anh hái hoa cúc của thằng nhãi Họa Đoan nhà tôi dễ dàng thế thì tôi tuyệt đối không phải Lão Bất Tử __,=

Lăng Dạ đang làm việc cũng không ngờ việc anh bảo vệ trình tiết của Họa Đoan chính là hiến dâng toàn bộ trình tiết của mình lên =. =

216

Lăng Dạ đứng suy tư trước cửa hàng bán đồ tình thú. Anh nghĩ quá mức nhập tâm, đến nỗi không phát hiện con chó lông vàng ngồi bên cạnh cũng đang bắt chước động tác ~ nghiêng đầu của mình = =

Cuối cùng thì đã nên mua KY (*dầu bôi trơn) với TT (*ba con sâu) chưa? Nếu mua rồi thì tên nhóc kia sẽ phản ứng như thế nào? Xấu hổ? Thẹn thùng? Hay là muốn từ chối nhưng lại rất khêu gợi? Nghĩ đến chuyện khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc đó đỏ ửng dần, thân thể Lăng Dạ không kìm được mà nóng lên, tỏa nhiệt, lắc lắc đầu, cuối cùng vẫn bước vào trong tiệm. Con chó lông vàng kia nhìn anh, lắc lắc lông, tiếp tục áp vào cửa tiệm.

217

Lăng Dạ cầm vài loại KY, nghĩ ~ mua loại nóng tốt hơn? Hay là lạnh thì tốt hơn? Hay bình thường là tốt?

“Nếu là lần đầu tiên thì mua loại bình thường tốt hơn, nếu không chỉ sợ hoa cúc bị dị ứng!”

Lăng Dạ nhìn nụ cười rạng rỡ đến lạ kỳ của nhân viên hướng dẫn mua hàng, bỏ hai chai lạnh với nóng xuống.

Lại cầm vài loại TT lên, nghĩ ~ nên mua loại siêu mỏng hay loại có gân hay loại có gai đây?

“Nếu nói đến độ kích thích thì gân vẫn là tốt nhất, nhưng lần đầu tiên thì nên dùng trơn hoặc siêu mỏng, ít nguy hiểm hơn!”

Lăng Dạ lại nhìn nụ cười rạng rỡ đến lạ kỳ của nhân viên hướng dẫn mua hàng, buông hộp ở một tay xuống [tôi không có gom cho đủ số lượng từ đâu > <]

218

Không ngờ đến lúc trả tiền, ông chủ ngồi trong quầy thu ngân nhìn hộp TT trong tay Lăng Dạ, ho nhẹ một cái, có vẻ xấu hổ, nói với nhân viên hướng dẫn mua hàng kia: “A Khôn, lấy cái gì cho khách đó?!”

“Huh?”

Nhân viên hướng dẫn mua hàng lao đến, nhìn hộp TT kia, sau đó vội vã lấy lại: “A a, rất xin lỗi! Đây là của ông chủ nhà chúng tôi dùng, không lấy được, đợi tôi lấy cho anh hộp khác!”

“Khụ khụ!” Ông chủ vốn đang uống nước lập tức bị sặc, nhân viên hướng dẫn mua hàng lại chạy đến vỗ lưng hộ ông chủ, vừa vỗ vừa dịu dàng: “Nhìn kìa, anh có cướp gì với em đâu, làm sao lại uống vội thế chứ!”

Lăng Dạ nhìn ông chủ vẫn hơi oán trách nhìn anh nhân viên đó rồi hất tay anh chàng ra, vừa đi vào cánh cửa nhỏ cạnh quầy thu ngân vừa nói: “Tự thu tiền đi!”

“Thế em nghỉ ngơi cho tốt đi nhé!”

219

Lăng Dạ == trả tiền, lúc nhân viên kia gói hàng lại cho Lăng Dạ xong còn nói: “Này nhá, vì hôm nay anh là khách cuối cùng nên tôi tặng thêm cái này! Dùng xong nhớ tới mua thêm nhiều TT hơn nhé!”

Lăng Dạ == nhìn cái vật màu hồng phấn kia, không biết nên hay là cảm ơn mới phải.

“Quý khách đi thông thả!”

Lăng Dạ bước ra ngoài, nhìn trời ~ vẫn còn sớm. Thế là vị khách cuối cùng nào đó quay đầu lại, nhìn thấy con chó lông vàng vốn nằm sấp trước cửa chui vào qua nửa dưới của cửa sắt, sau đó cánh cửa sập lại hoàn toàn ~

Lăng Dạ == quay đầu, loáng thoáng nghe được tiếng ông chủ trách người nhân viên kia đóng cửa sớm, sau đó không biết nhân viên đó làm gì, không nghe được tiếng gì nữa ~ đúng là một cửa hàng cổ quái ==

Ném thứ đó vào túi, Lăng Dạ đi ra chợ bán đồ ăn.

220

Mất nhiều nước miếng để nói về chuyện Lăng Dạ đi mua TT là vì bé muốn tuyên truyền và phổ cập khoa học cho mọi người ~ lúc bé công với bé thụ OOX nhờ phải chú ý biện pháp an toàn nhé =O=

221

“Cơm tối hôm nay phong phú ghê.” XD

“Ném thử miếng cá hồ nấu đậu này đi.” =_,= ăn no đi để tôi tiện ăn tươi cậu chứ!

“Ừ, được đây được đây, khả năng nấu ăn có tiến bộ!” Ăn no rồi mới có sức để công anh chứ XDD

Thế là bữa tối được kết thúc trong hai cái tâm quý dữ = =b

222

Thật sự là một chương khó nhằn = =

223

Muốn H thì phải làm sao bây giờ...

224

Hay là bật đèn nhé ~o(>_<)o ~~

225

Lăng Dạ về phòng tắm rửa, Họa Đoan thì chớp thời cơ lên chim cánh cụt hỏi Lão Bất Tử làm sao để hạ gục tiểu yêu tinh, Lão Bất Tử bèn =_,= gửi file txt “cách ăn tươi tiểu yêu tinh” mất suốt đêm hôm qua để sửa sang cho Họa Đoan.

Sau đó Họa Đoan chăm chú nghiền ngẫm cái gọi là ‘lâm trận mài kiếm, không khoái cũng quang’.

Họa Đoan nghiền ngẫm đến mức lòng vui phơi phới, đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân, vội nhanh chóng tắt máy tính, mặc áo tắm, cầm cuốn ‘Tư Trì Thông Giám’ nằm giả bộ trên giường.

226

Lăng Dạ nhìn bộ dạng đó của cậu, không nhịn cười nổi ~ rõ ràng là nhóc đó đang ra vẻ cự tuyệt nhưng thật ra là mời chào mà =_,=

“Nhóc con, hôm nay anh tìm được một món đồ chơi rất tốt, tặng em.” =__,=

Sau đó Lăng Dạ đưa cái túi màu hồng phần người nhân viên kia đưa cho Họa Đoan, rồi rất tự nhiên ngồi xuống cạnh cậu, một tay choàng qua vai cậu, chậm rãi di chuyển trên bờ vai nhẵn mịn kia ~ nhóc vẫn đang xấu hổ đó!

Họa Đoan nhìn cái túi màu hồng phần kia, miệng co giật ~ tiểu yêu tinh này thích đồ chơi à? Nhưng mà thế cũng tốt, có thể điều tiết không khí.

Rồi mở nó ra ~

Một đồ vật có nút rộng bằng nửa bàn tay, trên đỉnh gắn một sợi dây điện, đầu kia của dây điện có một vật hơi nhỏ một chút, bề mặt nhẵn và bóng nhưng nhìn hề khô, chạm vào có cảm giác như chạm vào tơ lụa.

“Đây là...”

Lăng Dạ cười cười, cầm lại cái đầu có nút, cúi xuống thì thào vào tai Họa Đoan ~

“Cất đi đã, anh sẽ nói cho em sau =__,=”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tuy tôi không muốn làm gián đoán thời gian hưởng thụ của mọi người nhưng mà ~ phim chiếu rồi a a a a a a a! Ôm đầu > <

15. Chương 15: 0228-0229

Cảnh báo: chương này có H. Và truyện này rõ ràng không phải kiểu công-thụ rạch ròi mà là công-thụ lẫn lộn. *Hay ít nhất thì tớ muốn tin là như thế* Bạn nào bị dị ứng với thể loại này thì đừng đọc nhé.

Tuy tôi không muốn cắt ngang lợi ích của mọi người, nhưng mà ~ đang viết thì phim đã chiếu rồi! Ôm đầu > <

Nói rõ chính hỉ tác giả có chuyện muốn nói

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mời mọi người đọc phần bên dưới, sau đó ra khỏi đây, đi tìm chân ý trong lời Phật dạy =w=

Chính hỉ:

“Đúng thế, là love egg [1] ~ dụng cụ tình thú cơ bản nhất.” Lăng Dạ nhỏ giọng giải thích, Họa Đoan đã đỏ bừng mặt ~ tiểu yêu tinh quả nhiên là tiểu yêu tinh, cực kỳ hấp dẫn.

Lăng Dạ chậm rãi đề lên người Họa Đoan, ấn nút. Họa Đoan nhìn động tác của anh, tim đập loạn nhịp.

“A...?”

“Sao...”

“Không chuyển động mà...”

Lăng Dạ bóp bóp vài cây, vật trong tay Họa Đoan vẫn không có động tĩnh gì, sau đó Lăng Dạ = = mở cái điều khiển ra ~

“Còn chưa lắp pin...”

Giờ thì đến phiên Lăng Dạ đỏ mặt, Họa Đoan =.,= nói: “Đúng là cái tiểu yêu tinh hại người ~” rồi xoay người đề lên Lăng Dạ.

Họa Đoan áp vào người Lăng Dạ, hai người bốn mắt nhìn nhau, Lăng Dạ bèn dứt khoát ném cái vật thiếu điện kia xuống dưới giường, một tay nhẹ nhàng đặt lên cái mông đang cong lên vì Họa Đoan nằm sấp, tay còn lại vòng qua gáy Họa Đoan, kéo cậu xuống hôn môi.

Họa Đoan thấy tim mình đập như vừa chạy xong 800m, phổi thiếu dưỡng khí, mắt hoa hết lên, cảm xúc mềm mại trên môi như có hàng trăm dòng điện chạy ra, làm thần kinh tê dại. Đợi đến khi tỉnh lại thì đã bị đề lên rồi.

“A... Tiểu yêu tinh muốn cưỡi ngựa à?”

Lăng Dạ =__,= “Anh cũng không cam lòng nhìn đứa nhóc như em mệt mỏi.” Nói xong đặt môi xuống, chậm rãi liếm láp cổ Họa Đoan. Họa Đoan vừa sợ run vừa nghĩ: tuy là buồn nôn nhưng mà tiểu yêu tinh rất biết cách chăm sóc đó =w=

Sau đó thoải mái để đối phương gỡ trò.

Hô hấp dần dần gấp gáp, nhiệt độ lên cao, quần áo đã sớm bị cởi bỏ để làn da trần trụi chạm vào nhau, ngón tay thon dài dần dần chạm vào bộ phận trọng yếu.

“A...” Họa Đoan thỏa mãn rên lên, mãi sau mới nghĩ ra, hình như ~ có gì đó không đúng!

“Khoan, dừng một chút...”

“Huh?” Lăng Dạ nhìn cậu nghi ngờ, chỉ thấy khuôn mặt đỏ ửng nhỏ nhắn kia lại tỏ vẻ mời chào trong cự tuyệt, nhìn cực kỳ ngon miệng, dứt khoát thò tay ra xoa nắn bộ phận quan trọng giữa hai chân. Họa Đoan hô lên một tiếng, chuyện vừa nhớ ra lập tức bị ném lên chín tầng mây, an tâm hưởng thụ sự phục vụ của Lăng Dạ.

“Nhóc con, thoải mái không?” Giọng nói của Lăng Dạ cũng hỗn hển.

Họa Đoan nghe xong hừ hừ thay cho câu trả lời, ngón chân cũng duỗi ra vì hưng phấn. Lăng Dạ chậm rãi hôn lên cơ thể cậu, tới phần ngực của Họa Đoan bèn liếm láp hai hạt đậu nhạt màu kia, khiến Họa Đoan run lên, eo cũng bắt đầu vặn vẹo, “A... Lăng Dạ, lại... nhanh chút...”

Lăng Dạ liếm liếm môi, đột nhiên cảm thấy những lời này của nhóc con làm miệng anh khô hơn, thầm nghĩ phải ăn người trước mặt vào bụng ngay thôi. Duỗi tay ra lấy chai KY, bóp một lượng lớn ra lòng bàn tay, sau khi thấy ẩm lên bèn chậm rãi bôi vào phía sau của Họa Đoan.

“A?” Cảm giác ướt át và cảm giác bị vật lạ chạm vào làm cho Họa Đoan có ba phần tỉnh táo, nhấc chân lên muốn lui về phía sau, không ngờ lại khiến phía sau mở ra rộng hơn, hiện ra ngay trước mắt Lăng Dạ. Nhưng Lăng Dạ rất nhẫn nại, không vội tiến công, ngược lại càng dịu dàng ma sát nơi đó hơn. Khi nó đủ ướt, thậm chí còn cúi đầu ngậm vật đang cứng kia vào miệng. Họa Đoan bị kích thích, suýt thì ra, Lăng Dạ vội vàng dùng đầu lưỡi chặn lại, ngón tay chậm rãi chọc ngón tay vào. Sau khi thấy Họa Đoan kháng cự bèn dừng lại, đầu lưỡi di chuyển linh hoạt, thiên đường và địa ngục luân chuyển làm Họa Đoan tiếp tục trầm mê.

“A a! Anh nhanh... nhanh lên cho em...” Họa Đoan không nhịn được, thúc giục. Lăng Dạ nghe xong cười, thu miệng lại, ngón tay bắt đầu dứt ra dứt vào. Nếu nói theo cách sâu sắc về nội dung, dễ hiểu về hình thức thì là cho cả ngón tay đi vào.

“Nhóc con, của em nóng quá...”

“A... cảm giác... lạ quá...” Họa Đoan nhú mày, cong eo lên. Lăng Dạ hiểu ý bèn tiếp tục ngậm thứ vừa bị bỏ qua kia vào miệng. Họa Đoan thoải mái nên phía sau càng thả lỏng, cuối cùng có thể tiếp nhận ba ngón tay của Lăng Dạ. Đến mức này thì Lăng Dạ cũng không cần nhẫn nại tiếp nữa, rút một cái TT ra. Vì một tay vẫn đang ở trong cơ thể Họa Đoan nên phải dùng răng xé. Họa Đoan nhìn cái này là biết ngay sắp có chuyện gì xảy ra, tim đập điên cuồng.

Bị đẩy mạnh một cái, bị xâm lược ~ Họa Đoan nghĩ thế. Lăng Dạ thấy cậu cũng không có vẻ quá khổ sở, bắt đầu chậm chạp cho vào. Họa Đoan kinh hãi, thở dốc, Lăng Dạ cúi đầu hôn lên trán cậu, nói: “Nhóc, sao không gọi tiếp? Anh muốn nghe em gọi.” Dứt lời, thẳng lưng tiến vào nơi sâu nhất của Họa Đoan.

“A!” Giờ thì thật sự đã kêu lên. Khi nơi sâu nhất bị người ta chạm vào sẽ như có một dòng điện chạy lên làm người ta run rẩy, cái cảm giác tuyệt vời đó làm người ta chảy nước mắt. Lăng Dạ hình như cũng nhìn ra, càng ra sức công kích chỗ kia. Họa Đoan thấy mình sắp sửa bị khoái cảm làm cho nghẹt thở rồi, chỉ có thể vô lực lắc đầu, thều thò: “Đừng... Đừng cứ... Động vào đó...”

Lăng Dạ __,= nhìn cậu, không tiếp tục công kích nơi đó như cậu mong muốn mà lui lại phía sau, gia tăng tần suất đút ra đút vào. Cả gian phòng vang lên tiếng cơ thể va chạm, Họa Đoan thấy sắp lên đỉnh điểm, bất giác nâng mông lên thật cao, khiến Lăng Dạ càng dễ dàng xâm nhập vào khu vực tuyệt diệu kia hơn. Nhưng Lăng Dạ thì cứ như đang trêu cậu, ngược lại tránh khu vực đó. Họa Đoan tức giận đến mức giữ vai anh, xoay người lên phía trên, giằng chân trên người anh ~

“Ồ chết tiệt, anh cố ý!”

Lăng Dạ dù gấp nhưng vẫn thản nhiên thưởng thức Họa Đoan vừa hùng hổ vừa đỏ mặt ướm át, khó khăn đặt vật đó của Lăng Dạ vào phía sau mình. Lúc chui vào xong cả Lăng Dạ lẫn Họa Đoan đều thoải mái thở ra. Rồi Họa Đoan bắt đầu di chuyển hông, tìm kiếm tư thế tuyệt vời nhất. Tiếng cơ thể va chạm lẫn nhau càng mờ ám hơn, hông Họa Đoan lắc càng nhanh, tiếng động phát ra phảng phất tựa tiếng nước nổ, Lăng Dạ cười càng thỏa mãn.

Nhưng mà nụ cười này ở trong mắt Họa Đoan đang cố gắng cày cấy thì khỏi bàn cãi, là nụ cười làm người ta cảm tức ~ vì sao mình đã bị chọc còn phải vất vả ở đây chứ = =

Thế là Họa Đoan hắt eo một cái, dùng sức kẹp chặt phía sau lại, khiến Lăng Dạ thấy mất hết hồn vía, sau đó ~

“A!” Họa Đoan cố gắng bám vào mép giường mới không bị hất xuống đất...

“He he...” Họa Đoan cười xấu xa nhìn Lăng Dạ đang vừa ôm đùi vừa lăn qua lăn lại kia, mắt liếc qua cái chai KY màu hồng phấn đang nghiêng ngả, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Thế là cậu cầm lấy cái chai kia, thừa dịp Lăng Dạ đang nằm sắp bên nhào đến như hổ đói vồ dê, đổ KY lên phía sau Lăng Dạ. Lăng Dạ phát giác ý đồ của cậu, chống tay tính xoay người, Họa Đoan bèn véo vào đùi anh một cái. Nghĩ rồi cũng đổ luôn ít KY lên vật kia của mình, sau đó xâm nhập vào phía sau Lăng Dạ.

Lăng Dạ bị xâm lược nghĩ, nếu biết chỗ đó không khó vào như người ta vẫn nói thì lúc này mình làm gì phải vất vả mở rộng cho thằng nhóc tai họa này chứ!

Sau khi lên đỉnh vài lần Lăng Dạ lại nghĩ, có phải lần sau có thể trực tiếp làm thế này với đứa tai họa này không?

Sau khi bị dạng một chân ra Lãng Dạ lại nghĩ, không phải lần sau, nhất định phải làm cậu ta ngay bây giờ!

Sau khi đã xong xuôi, xoay về tư thế mặt đối mặt, Lãng Dạ thấy phía sau của mình đau rất mà thẳng nhóc Họa Đoan kia vẫn còn ở trong, đành phải thò tay ra sờ, thấy ướt sũng. Cho tay lên xem thì thấy toàn là màu trắng, may mà không chảy máu. Đột nhiên thấy Họa Đoan hình như cũng muốn lên, dứt khoát mở ra, hai chân kẹp chặt lấy eo Họa Đoan, để cậu đâm vào càng sâu hơn. Họa Đoan cảm giác được ý anh, bèn đâm thẳng vào nơi sâu nhất, đi lòng vòng tìm kiếm vị trí đó. Đúng lúc tìm được cũng là lúc Lãng Dạ buồn bực kêu lên, “Phó Tư Nguyên em không đeo đồ bảo hộ!”

Họa Đoan sững sờ, cúi đầu nhìn cái bao nhựa trong suốt đang bao lấy Lãng Dạ, cười hì hì, kéo nó ra rồi cười vô lại, “Tốt rồi, giờ anh cũng không đeo () ”

Sau đó bắt đầu bật hết công suất để công kích vị trí mẫn cảm nhất của Lãng Dạ.

“A... A! Phó Tư Nguyên! A... A a... Em... Cái đồ... Hại... Người... A!”

Lãng Dạ cắn răng một cái, chọc thẳng hai ngón tay vào phía sau Họa Đoan. Họa Đoan bị kích thích nên tốc độ chạy nước rút càng nhanh hơn, khiến Lãng Dạ bị xóc đến nghiêng nghiêng ngã ngã. Hai người đã hoàn toàn chìm vào cảm giác sung sướng, ý nghĩ hỗn loạn, liên tục mờ mắt, sau lưng và trước ngực đều thấm đẫm mồ hôi, chỗ kết nối trắng nõn lửa nóng, nhịn không được lại đổi tư thế lăn lộn vài vòng mới lên đến đỉnh, lúc phóng ra còn có ảo giác như khói lửa nổ tung.

– Chú thích:

[1] Love egg: ờ thì nó là cái tròn tròn dùng để kích thích ấy.

16. Chương 16: 0231-0246

231

Sau đó xác định xong quan hệ, tiếp theo đương nhiên là chuyển sang sống chung một phòng. Họa Đoan nhìn căn phòng đột nhiên có thêm rất nhiều đồ vật không thuộc về mình, nghĩ nghĩ rồi quyết định hôm nay sẽ dọn dẹp lại toàn bộ nhà cửa! Biến căn nhà này thành nơi sống chung ấm áp của hai người >///
<

Thế là cầm điện thoại lên, gọi một cú điện thoại.

“Chú Bảo, hôm nay cháu muốn làm tổng vệ sinh, chú qua giúp cháu đi!”

“...”

“A? Chú tới nấu cơm á? Không cần phiền phức thế đâu, cứ tùy tiện là được rồi.”

“ ... ”

“A, nấu gà xào hạt dẻ ấy ạ? Dạ dạ, nấu nhiều một chút, cháu còn có bạn.”

“ ... ”

“Dạ, chú Bảo, chú cứ tới là biết ấy mà.”

232

Tiếp theo phải giới thiệu một nhân vật mới, chính là chú Bảo. Chú Bảo hơn bốn mươi tuổi, đi làm thuê từ năm hai mươi tuổi, sau này được giới thiệu đến làm bảo mẫu cho Phó gia. Đúng thế, đàn ông cũng làm bảo mẫu được mà.

Dù sao bởi thế nên có thể nói rằng chú Bảo là người nhìn Họa Đoan lớn lên. Sau này cha mẹ Họa Đoan ly hôn, chú Bảo cũng không nỡ mặc kệ Họa Đoan, thường xuyên chăm sóc cậu, Họa Đoan cũng có ý lại vào chú Bảo. Chú Bảo cũng có một người bầu hạn, nhưng Họa Đoan chưa từng gặp, cũng không thấy họ tổ chức hôn lễ.

233

Chú Bảo tới rất nhanh, còn mua không ít thức ăn ngon. Chỉ cần nghĩ đến việc những thứ này một lát nữa sẽ biến thành mỹ vị dưới tay chú Bảo, Họa Đoan nuốt thì chảy nước miếng.

234

“Chú Bảo, chú thật tốt, chú ngồi đi, cháu đi rót trà Thiết Quan Âm cho chú!”

Họa Đoan vui sướng đem cốc trà cậu mất nửa tiếng để pha ra. Chú Bảo thích nhất là trà Thiết Quan Âm
>///
<

235

“Cậu chủ nhỏ, sao tự nhiên lại làm tổng vệ sinh?”

Họa Đoan nghe thấy câu hỏi của chú Bảo, đột nhiên sững sờ, mặt hơi nóng lên ~

“A... Chuyện này, chú Bảo, cháu không biết nói với chú như thế nào...” Hình như người xưa đều khó chấp nhận chuyện đồng tính luyến ái thì phải?

“Cậu chủ nhỏ, có gì thì cứ nói ra, chú Bảo luôn đứng ở phe cậu.” Chắc không phải cậu chủ nhỏ bị ai bắt nạt đấy chứ...

236

Họa Đoan nhăn nhó một lúc, cuối cùng bèn nói rõ chuyện mình quen Lăng Da mười một năm trước ra, rồi nói đến quan hệ hiện tại. Nói xong bèn cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt chú Bảo.

Chú Bảo đương nhiên là có chút khiếp sợ, uống xong nửa chén trà Thiết Quan Âm mới nói: “Đồng tính luyến ái rất gian nan.”

Họa Đoan gật gật đầu: “Cháu biết.”

Thật ra trong đầu vẫn còn chút do dự. Hai người đàn ông sống với nhau sẽ có nhiều thói xấu giống nhau, ai biết tương lai sẽ thành cái dạng gì? Lỡ...

“Nhưng mà dù có thế nào...” Chú Bảo thở nhẹ một cái, nói: “Chú Bảo cũng luôn ở phe cậu.”

“Dạ!” Họa Đoan nặng nề gật đầu, nước mắt ầng ậc, cầm tay chú Bảo, nói: “Thế thì giờ chúng ta bắt đầu quét dọn thôi!”

Chú Bảo = =

237

Họa Đoan không hiểu lắm về việc quét dọn lúc thì bị đập phải chân, khi thì bị bụi xộc thẳng vào mặt khiến hắt xì liên tục, nhưng những chuyện đó không ảnh hưởng gì đến khí thế sửa sang lại cái ổ nhỏ của hai người. Nhìn căn nhà đang phát sáng lấp lánh kia, Họa Đoan cảm thấy cực kỳ có thành tựu! Còn chú Bảo cũng mỉm cười nhìn Họa Đoan, thầm nghĩ ~ cậu chủ thật sự rất thích người đó!

238

Sau đó Họa Đoan lại pha trà cho chú Bảo rồi chú Bảo đi nấu cơm tối. Lúc chú Bảo đang chặt thịt, Họa Đoan đột nhiên nhớ ra là phải bảo Lăng Dạ hôm nay không cần mua thức ăn, thế là đứng một bên bấm điện thoại bàn.

“Này này, Lăng Dạ à, hôm nay lúc về anh không cần mua thức ăn đâu nhé.”

“ ... ”

“Chú Bảo ấy, hôm nay chú ấy đến nấu cơm cho chúng mình! Có món gà xào hạt dẻ với bánh thịt chưng trứng mặn đấy!”

“ ... ”

“Là cái chú Bảo lần trước em nói với anh đấy! Anh nghe này, chú ấy đang chặt bánh thịt trong bếp đấy!”

“ ... ”

“Ừ, nên lúc anh tan việc thì nhớ về ngay nhé!”

“ ... ”

“Không sao đâu, chú Bảo biết hết rồi!”

“ ... ”

“Ừ, thế treo máy nhé!”

239

Họa Đoan cúp máy mà không biết người ở đầu dây bên kia đau đầu cả buổi ~ chú Bảo cũng coi như là một nửa bề trên rồi!

Thế nên... gặp bề trên?!

Lăng Dạ ì ạch đứng dậy, bắt đầu đi tới đi lui trong phòng làm việc ~

A!! Phải đi gặp bề trên rồi!! Có cần mua lăng hoa quả không?! A!! Âu phục thế này không thích hợp!! A!!! Không biết chú Bảo thích uống rượu đế hay là rượu vang đỏ nữa!! A!! Nhỡ bề trên không đồng ý thì sao?! A không đúng, ban nãy nhóc con có bảo chú Bảo biết rồi, nhưng mà!! Nhỡ đó chỉ là biết chứ không đồng ý thì sao?! Nhóc bảo mình về nhanh thì có phải giờ đi về là quan trọng nhất không?! A!! Lẽ nào nhóc đang phải quỳ, còn tiếng cạch cạch kia là tiếng đồ vật bị làm sao vì chú Bảo đang tức không?!! A!! Thế phải làm sao bây giờ!?

Thế là Lăng Dạ vội vàng bấm nút nút gọi riêng thư ký, hét lên: “Hủy hết lịch tiếp theo cho tôi! Tôi phải về nhà!”

Thư ký đứng ngoài sợ đến gần người, nhìn Lăng Dạ lao khỏi phòng như một cơn gió ~

“Nhà giám đốc... cháy hả?”

240

Vừa tới dưới nhà, Lăng Dạ lại dừng lại. Không được, không thể đi về với hai bàn tay trống không được, phải mua chút gì đó...

Thế là lại đến cửa hàng bán hoa quả gần đó mua một đồng hoa quả với một bó hoa tươi.

Không tệ lắm...

Lăng Dạ nhìn đồng hồ trong tay, nhỏ giọng động viên bản thân ~

“Cố lên nào!”

241

2...

Thật sự rất 2...

Mình thật sự rất 2...

Mẹ nó chứ sao mình lại 2 như vậy!!

Tóm lại, Lăng Dạ vì nhìn thấy Họa Đoan đang ăn vụng đồ ăn đã làm xong trên bàn cùng với chú Bảo đang nhìn cậu bất đắc dĩ và yêu thương mà trong lòng OS.

242

“Lăng Dạ, anh về rồi à?” Họa Đoan liếm môi, vừa ăn tôm bỏ vỏ xào cải bông với dầu hào vừa hỏi.

Lăng Dạ đành == bỏ hoa quả xuống, sau đó == nói với chú Bảo: “Cháu chào chú Bảo, đây là chút lòng thành ạ.”

“Ha ha, Lăng tiên sinh khách khí quá, Tư Nguyên bảo phải nửa tiếng nữa cậu mới tan sở mà!”

Lăng Dạ sờ gáy, xấu hổ: “Nghe nói chú Bảo đến nên cháu về sớm.”

Chú Bảo cười ha ha, lau lau tay nói: “Thế cậu ngồi nghỉ đi, đồ ăn sắp xong rồi.” Sau đó xoay người đi vào bếp.

Lăng Dạ giờ mới có thời gian nhìn Họa Đoan, thấy cậu đang che miệng cười trộm.

243

“Cười gì mà cười!” = =

“Tiểu yêu tinh gặp bề trên nên xấu hổ kìa!” >///<

“Còn không phải tại em không nói rõ ràng à?” = =

“Em bảo rồi, chú Bảo biết rồi mà!” =3=

Lăng Dạ nghĩ, chết tiệt, hình như mình thật sự nghĩ nhiều quá...

244

“Em thật sự đã nói chuyện của chúng ta với chú Bảo rồi à?”

“Ừ.” Gật gật đầu, nhét một con tôm vào miệng.

“Thế... chú Bảo đồng ý à?”

“Ừa, chú Bảo nói ủng hộ em!” Lại nhét một bông cải vào.

Aaa ~ ngon quá >///<

Lăng Dạ thấy cậu ăn rất thỏa mãn, kiên quyết đi ăn vụng theo.

Aaa ~ ngon thật >///<

Thế là chú Bảo nấu xong đã thấy mất cả nửa đĩa tôm bỏ vỏ xào cải bông với dầu hào và hai kẻ đang 2 sau khi được ăn ngon ==

“Ăn cơm thôi!”

Bữa cơm này thật sự rất ngon. Tôm bỏ vỏ xào cải bông với dầu hào, bánh thịt chưng trứng mặn, gà xào hạt dẻ, canh cải thìa, đầu cá trắm hấp, cuối cùng là một nồi canh phổi heo nấu với hạch ngọt và hạch đắng, quả thật là thiên đường nơi trần thế.

Vỗ bụng, bỗng Lăng Dạ nghĩ ra một chuyện. Nhóc con lớn lên với chú Bảo, có lẽ cậu nấu ăn ngon thật.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi vừa viết chương này vừa chảy dãi rùng rùng đấy, toàn bộ đều là món tôi thích ăn, nên giờ tôi rất sung sướng nói với mọi người cách làm. Tôm bỏ vỏ xào cải bông với dầu hào, tôi sợ nhiều dầu mỡ quá sẽ bị nóng nên toàn luộc qua cải bông với tôm cho chín khoảng 80%, rồi để chảo nóng, đổ ít dầu, khi nào dầu đều thì đổ nguyên liệu vào. Để tránh bị dính chảo thì nên cho vào chút tỏi hoặc gừng sợi rồi hãy đổ dầu, sau đó cho dầu hào, rồi đổ cải bông với tôm vào, xào đến chín thì cho ra đĩa. Bánh thịt chưng trứng mặn còn đơn giản hơn, cắt thịt xong xuôi thì dùng dao băm nhỏ, đến khi nào nó nát rồi thì cho vào trộn đều với trứng mặn và bánh thịt, không cần thêm gia vị gì nữa vì bản thân trứng mặn đã mặn ra. Tiếp theo bỏ cơm vào nấu chung, sau khi chín sẽ cực kỳ con. Đầu cá trắm hấp cũng rất đơn giản, cũng rất ngon. Sau khi rửa sạch thì bỏ gừng sợi vào, hấp cho chín. Lúc vừa chín là ngon nhất, sau đó cho tỏi đập nát và dầu vừng vào xì dầu, đổ lên đầu cá chín, nếu thích của thể cho thêm hành thái nhỏ cũng được. Canh cải thìa thì là luộc cải thìa lên rồi vớt ra, cũng cho thêm chút xì dầu, cũng là món ngon đó. Còn phổi heo nấu với hạch ngọt và hạch đắng là món tốn thời gian nhất, nếu nêm vừa vị thì sẽ rất ngon. Lần trước em tôi tự nấu nhưng nêm không vừa, khiến món này không đủ ngon, a a a, nước miếng tôi dồn lại quá nhiều rồi, hôm nào phải tự đi nấu thôi =w=

PS: Gà xào hạt dẻ là cắt nhỏ thịt gà với hạt dẻ ra rồi nấu chung một nồi, cách làm tôi không rõ lắm nên không nói đến, quay đầu hỏi mẹ tôi một chút =v= rồi toàn nấu theo thói quen của mình. Tôi thì thích vị ngọt thịt, thanh đạm và phải đủ ngọt thịt, cho nên không chắc sẽ hợp khẩu vị mọi người. Tốt nhất là mọi người baidu một cái xem đầu bếp người ta nấu thế nào rồi làm theo, miễn bị tôi lừa gạt =w=

17. Chương 17: 0247-0257

Buổi tối

Hai tên đã ăn no đến phình bụng ra nằm sóng vai trên giường.

Bỗng ~

Đêm đã về khuya, bên ngoài ban công vang lên tiếng động ~

“Meow ~ Meow ~”

Tiếng mèo kêu...

Lăng Dạ = = “Sắp thu đến nơi rồi, sao vẫn có mèo kêu?”

Họa Đoan lại nở nụ cười quỷ dị, sau đó kêu lên một meow một tiếng giống hệt tiếng mèo kêu...

“Hơn nửa đêm rồi đấy, còn giả mèo kêu cái gì nữa.” = =

“Meow ~~~” Mèo vừa kêu xong đã xuống khỏi giường, đứng bên cửa sổ nói: “Có vẻ Nguyên Bảo đến rồi, em đi lấy lạp xưởng cho nó ăn.” = =

Lăng Dạ = = mà nhìn con mèo vừa ở bên anh đi vào bếp.

Cái đồ tai họa này, chắc sẽ không để mèo lên người chứ...

248

Lăng Dạ đi tới sân thượng...

“Meow ~ “

Thật sự có một con mèo nhỏ ở đây...

Ngẩng đầu nhìn bốn phía. Không hổ là mèo, có thể bò lên đây, cơ thể đúng là cực kỳ linh hoạt.

“Nguyên Bảo meow ~ mau tới đây ăn lạp xưởng nào meow ~ “

Lăng Dạ nhìn ra sau lưng, thấy Họa Đoan cười rạng rỡ đến lạ thường, đang hấp tấp cầm mấy cây lạp xưởng chạy đến, hoàn toàn không để Lăng Dạ vào mắt. Cậu ngồi xổm trước mặt con mèo lông vàng có vằn đen

như hổ, thân thân thiết thiết chìa lạp xưởng ra.

249

Chắc chắc chắc...

Con mèo được Họa Đoan gọi là Nguyên Bảo cắn một miếng lạp xưởng, hình như không hài lòng lắm, kêu meow một tiếng với Họa Đoan.

Họa Đoan = = “Cái đồ yêu tinh này, biết hôm nay tao ăn thịt gà có giữ lại gan gà phải không?” Sau đó tiếp tục hấp tấp ném Lãng Dạ qua một bên, vừa vào bếp vừa kêu Nguyên Bảo đợi một chút, cậu phải hâm gan gà cho nóng lại.

Sau đó Nguyên Bảo cứ như nghe hiểu, ve vẩy đuôi, đi theo Họa Đoan vào bếp.

“Meow ~ “

“Chờ chút, chưa nóng hẵn meow ~ “

Lại một lát sau.

“Meow ~ “

“Nóng lắm đó, để nguội thêm đã meow ~ “

Lại một lát sau.

“Meow ~ “

“Rồi rồi rồi rồi, của mày hết đó meow ~ “

250

Đợi Nguyên Bảo ăn uống no say, thè lưỡi ra liếm vuốt, Họa Đoan bèn sung sướng xoa đầu nó.

“Em thích mèo à?”

Họa Đoan ngẩng đầu, thấy Lăng Dạ đang đứng tại một góc tối trong bếp, = = mà nhìn một người một mèo trước mặt.

Họa Đoan sững sờ, gãi gãi đầu, nói: “Thích!”

“Thế sao không nuôi một con?”

“Em sợ nó đem chuột về nhà chơi.” = =

251

Nguyên Bảo thè lưỡi ra liếm lông rồi lại liếm vuốt xong xuôi, bèn dựng thẳng đuôi cọ cọ vào bắp chân Họa Đoan.

“Ừ, được rồi, tao cũng là của mày.”

Cuối cùng Nguyên Bảo mới hài lòng meow ~ một tiếng, chậm rãi nhảy khỏi ban công, sau đó nhảy lên nhảy xuống vài cái, biến mất trong màn đêm.

Vừa quay đầu lại bèn thấy Lăng Dạ vẫn đứng = =, nhưng có vẻ như sắp nhiều giông bão hơn...

252

“Em vừa nói em là của con mèo kia à?” Tới gần một bước...

“A... Người ta gọi là Nguyên Bảo mà...” Lui về phía sau một bước...

“Vậy ý em là em là của con Nguyên Bảo kia sao?” Tới gần một bước...

“A... Vì khi mèo dùng mặt cọ vào vật gì đó thì ý của nó là đây là vật của tôi...” Lui về phía sau một bước, a không, chỉ có nửa bước thôi vì đằng sau là tường...

“Thế em có muốn biết em rốt cục là của ai hay không?” Lăng Dạ nheo mắt lại, trông rất nguy hiểm. Họa Đoan còn chưa kịp há miệng ra đã thấy trời đất quay cuồng, hóa ra Lăng Dạ đã ôm cả người cậu lên.

“Anh... Anh muốn làm gì?”

“Tắm!” Lăng Dạ bước thẳng tới phía nhà tắm.

“Lăng Dạ ăn đừng có ghen tuông vì một con mèo chứ!!!”

Họa Đoan hét lớn, nhưng dù sao cũng không tránh được kiếp tắm rửa (_)

253

Hắt xì một cái...

Hắt xì hai cái...

Hắt xì ba cái...

Sự thật chứng minh, Họa Đoan cũng bị cảm mạo nhé.

“Hu hu... Đều tại anh, nửa đêm còn bắt người ta tắm nước lạnh!” Mắt Họa Đoan đỏ hoe lên án người đàn ông trước mặt.

Người kia cũng rất hối hận. Dù sao tối hôm qua cũng là do tức quá nên lúc bật nước quên không xả hết nước lạnh đi, chưa gì đã dội thẳng vào đầu Họa Đoan, sau khi làm quần áo cậu ướt sũng, trong hơi nước xông lung lại kích động, làm Họa Đoan...

Lăng Dạ thấy tai như nóng lên, ngẩng đầu nhìn thấy Họa Đoan đang oan ức cắn một góc chăn lại mềm lòng, sờ cái đầu bù xù của cậu, nói nhỏ: “Đói chưa, muốn ăn gì anh nấu cho.”

Họa Đoan buông chăn ra, bứt vài cọng tóc xuống, hỏi lại: “Hôm nay không phải cuối tuần, anh không đi làm à?”

“Anh xin nghỉ.”

“A... Thế em muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc.”

Lăng Dạ nhú mày, “Cảm mạo không được ăn trứng muối, đổi món khác nhé?”

“Thế... Cháo thịt viên cũng được.”

“Cái này thì được. Giờ anh đi mua thịt viên, em ngoan ngoãn nằm đây đấy.”

“Dạ.”

Một phút sau...

-_-|||

Lăng Dạ xách một túi thịt viên đã được lựa chọn cẩn thận và vài nguyên liệu nấu ăn khác, mặt đen sì nhìn người đang cầm chổi trên ban công.

“Phó Tư Nguyên, em không ngoan ngoãn nằm trên giường còn ở đây nghịch chổi làm gì?”

Nhưng mà lúc sinh vật tên Phó Tư Nguyên kia quay mặt lại thì hệt như vừa thấy cứu tinh xuất hiện.

“Lăng ~ Dạ ~”

Da gà của Lăng Dạ lập tức rơi hết xuống đất, “Sao?”

“Hu hu... Nguyên Bảo gửi lễ vật tới.”

Lăng Dạ -_-|||

“Mèo thì có lễ vật gì đây?”

“Anh tự xem đi!”

“Meow ~” Chỉ thấy Nguyên Bảo đang ngồi nghiêm trang trên ban công, vẻ mặt đắc ý, trước người là một... con chuột lông xám nhìn như sống dở chết dở ~ mèo quả nhiên có thể tặng lễ vật!

Lăng Dạ cảm thán, sau đó quay người đi vào bếp.

Tiếp đó Nguyên Bảo giờ vuốt lên, đẩy con chuột lên phía trước.

“Meow ~”

“Cái này, đã bảo rồi, tới ăn là được rồi, còn quà cáp cái gì chứ.” Họa Đoan cả kinh lùi về sau một bước, miệng vừa vận dụng phải Lăng Dạ đã cất thức ăn vào bếp xong đi ra.

Cảm giác mềm mại co dãn khiến Lăng Dạ cúi đầu nhìn. Cái này đúng là không được, áo ngủ Họa Đoan đang mặc khá mỏng, thậm chí hơi trong suốt. Cậu cầm cái chổi xoay xoay làm quần lót có đường sọc trắng đen thoát ẩn thoát hiện ~ có nên đề luôn ra đây không nhỉ?

255

Lăng Dạ chưa thể đề ngay được, vì cái người mặc quần lót đường sọc đen trắng kia đã dúi chổi vào tay anh.

“Này... anh nhận lễ vật của Nguyên Bảo đi!”

Lăng Dạ = =

Sau đó vung chổi lên, đang định hất con chuột rơi xuống thì Họa Đoan đã vội vội vàng vàng: “Đừng đừng đừng, anh phải nhận lấy với tấm lòng cảm kích, nếu không Nguyên Bảo sẽ đau lòng lắm.”

“Thế làm thế nào để nhận lấy với tấm lòng cảm kích?” = =

“Cầm chổi với xúc rác gấp lên bỏ vào thùng rác trong bếp.” =w=

Lăng Dạ đành chạy đi lấy xúc rác, nhưng lúc đang chuẩn bị gấp con chuột lên thì Nguyên Bảo đột nhiên vươn vượt đẩy chổi với xúc rác ra, ngậm chuột vào mồm rồi chạy mất.

Lăng Dạ nhìn hướng con mèo chạy đi với ánh mắt không tin nổi ~

“Ha ha, chắc nó không tính tặng lễ vật cho anh, ha ha.”

Bị đá kích...

256

Lăng Dạ cất chổi với cái xúc rác xong, quay đầu lại lại thấy cái quần lót sọc đen trắng, nhưng giờ không phải thoát ẩn thoát hiện nữa mà là lộ hẳn ra ~ vì Họa Đoan đang chống hông bên cạnh bàn trà.

Lăng Dạ hít một hơi thật sâu, hỏi: “Em đang làm gì đó?”

Họa Đoan không quay đầu lại, trả lời: “Em nhớ em còn mấy bao cá khô, lấy ra cho Nguyên Bảo ăn.”

“Nguyên Bảo Nguyên Bảo! Em chỉ biết Nguyên Bảo thôi!”

Thế là Lãng Dạ bùng nổ...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nếu mãi không update thì nghĩa là tôi đang bận khoản không biết có yêu không...

Quyết định sau cùng là... chương sau yêu thú nhé ==

257

Đã giải khóa, tung hoa ~()/~ clap clap hoan nghênh đi xem, cách xem cụ thể thì mọi người biết cả rồi ==_,=

Bấy lâu nay vẫn xem một cách ngốc nghếch, những tin nhắn cũng không hy vọng xa vời, dù sao chương sau là xong rồi ==_,=

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người đều hiểu, phải tĩnh tâm nghe lời Phật dạy.

– Tiếp theo là một loạt lời Phật dạy mà Lót không hiểu gì hết nên là ... –

18. Chương 18: 0258-0264

258

“Chúng mày... Cho chúng mày hai giây để xử lý sạch sẽ!” Rồi ầm một tiếng, cửa lớn bị đóng sập lại.

“Nhóc con... Đó là...”

“... Là mẹ em...”

“A!!!”

Thế là hai người đã gặp phải thử thách lớn nhất trong lịch sử... đúng lúc đang [ồn ào...] thì bị cha mẹ trông thấy!

259

Hai mẹ con ngồi đối mặt nhau, mặt bà mẹ bình tĩnh như thể cái người vừa khiếp sợ sập cửa lại không phải bà.

“Mẹ uống trà đi ạ.”

Họa Đoan ra hiệu cho Lăng Dạ dâng trà lên.

Không ngờ người phụ nữ vừa rồi vẫn hiền hiền thực thực đột nhiên trở mặt, đập bàn một cái, gào lên, “Uống trà cái đầu chúng mày! Cả hai đứa cút ra ngoài cho tao!”

260

“Mặc vào đi.” Lăng Dạ trước khi ra khỏi cửa còn tiện tay lấy cái áo khoác đưa cho Họa Đoan.

Họa Đoan lắc đầu, kéo cổ áo lại, “Không lạnh đâu, còn thấy nóng cơ.”

Lăng Dạ == bất mãn, đơn giản choàng áo lên vai Họa Đoan, thuận tay buộc hai cái tay áo lại, khiến Họa Đoan trông như một cái bánh bao.

“Thả em ra.” =///=

“Trừ phi em ngoan ngoãn mặc áo vào.”

“Nhưng mà sẽ nóng...”

Lăng Dạ thẳng thắn giữ Họa Đoan lại, nói thầm vào tai cậu, “Ban nãy anh còn chưa hết hứng đâu, nếu em vẫn muốn chỉ mặc cái áo ngủ mỏng có thể thấy cả hoa văn bên áo lót bên trong thì anh không biết liệu mình có biến thành cảm thú hay không đâu đấy.”

“Anh... đúng là đồ cảm thú!” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng vẫn xấu hổ để Lăng Dạ giúp mặc áo vào.

Thuận tay dê mông Họa Đoan một cái, Lăng Dạ mới lộ vẻ lo lắng.

261

“Nhóc con, em nghĩ sau này chúng ta nên làm sao?”

Họa Đoan nhún nhún vai, kéo tay Lăng Dạ rồi chậm rãi bước đi, mặt vô tư, “Làm sao cái gì, cứ thế này

không tốt à?”

Lăng Dạ cười khỏ, nhóc con đúng là ngây thơ quá!

“Nhưng mà mẹ em...”

“Đừng lo cho bà ấy! Dù sao bà ấy vẫn như vậy.”

Lăng Dạ thấy hơi nhói lòng, trông bộ dạng cam chịu này của nhóc con không tốt tý nào... Thế là Lăng Dạ == âm thầm quyết tâm sau này nhất định phải yêu thương che chở Họa Đoan anh yêu thương >///
<

262

“May mà anh đã sớm có chuẩn bị rồi.” Lăng Dạ thành khẩn cầm tay Họa Đoan.

“Chuẩn bị?” O-O?

“Trước kia lúc em bảo thỉnh thoảng cha mẹ em cũng tới thăm một cái, anh đã nghĩ có thể sẽ có ngày như thế này nên đã đi tìm mua một căn hộ tạm rồi. Mấy ngày trước anh cũng chuẩn bị xong, giờ chúng mình đi mua ít đồ dùng là ở được luôn.” > <

“Anh... mua căn hộ rồi?” O O

“Ừ, dù không lớn như cái kia nhưng mà anh cũng bố trí xong mấy gian rồi, em cứ ở thôi là được, anh sẽ đi làm nuôi em.” O O!

“Tiểu yêu tinh... em rất cảm động.”

“Nhóc con, đây là chuyện nên làm mà.” >w<

“Thế em hỏi cái này được không?” O-O

“Hỏi đi!”

“Thế phải làm gì với cái biệt thự kia của em?” O-O

“Biệt thự?” ==?

“Đúng thế. Ba mẹ em luôn bảo em cứ ở một chỗ sẽ không tốt cho thân thể nên thỉnh thoảng lại đuổi em ra khỏi nhà, để em ra ngoài nhiều một chút.” O-O

“Rồi sao?”

“Thế là em mua hẳn một biệt thự ở bên ngoài, lần nào họ đuổi em đi em cũng đến đó sống vài ngày. Em đang nghĩ hay chúng mình chuyển luôn vào sống trong đó, nhưng giờ anh lại mua nhà rồi...” Giơ tay lên so sánh...

“Không sao đâu, chờ khi nào giá nhà đất tăng chúng mình bán đi cũng được, giờ ta đến biệt thự ở thôi!” >
<

“Thế... có phải nên mua một chiếc xe không? Cái biệt thự đó khá xa nội thành, em sợ anh đi làm không tiện.” O-O

“Xe... có khi anh không đủ tiền...”

“Không sao, em có.” =w=

“Em lấy đâu ra?” = =

“Em về công ty nhận một case là được rồi mà!” O-O

“Nhóc con...” = =

“Dạ?” O-O

“Anh muốn được nuôi!” >///<

O()o

263

“Hai cái thằng con trai chó má chúng mày còn đứng dưới đó làm gì hả? Không mau cút đi!”

Hai người nhìn nhau cười, quàng tay cùng nhau... Ack... Cùng nhau cút khỏi tầm mắt mẹ Họạ Đoan...

“Con trai trưởng thành rồi... Không đúng... Hình như là... Nằm dưới thằng kia??”

Bà mẹ ghé vào sân thượng, nhớ lại cảnh tượng ban nãy...

“Ảo giác, nhất định là ảo giác thôi!”

264

Sau đó Lăng Dạ nhiều lần hỏi lại Họa Đoan mới tin tưởng, năm đó cha mẹ Họa Đoan ly hôn, vì Họa Đoan không muốn theo ai nên mua căn hộ này cho cậu. Nhưng lúc cha mẹ cậu cùng đi chọn nhà mới phát hiện ra những ưu điểm của đối phương mà họ chưa nhận ra, lửa tình lại bùng lên đến không thể cứu chữa, thế là cùng đi du lịch rồi lấy mấy chục tờ giấy đăng ký kết hôn của các quốc gia khác nhau...

Thật đúng là... cả cái nhà làm người khác đau đầu...

Lăng Dạ nhìn cái người đang ôm Nguyên Bảo phơi nắng trong sân nhà, cười thỏa mãn vô cùng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A ha ha ha ha! A ha ha ha ha! Cuối cùng tôi cũng làm xong rồi đó! A ha ha ha ha!!!

Định sẽ viết phiên ngoại về Lão Đại với chú , nhưng vẫn chưa nghĩ ra tình tiết cụ thể nên làm sau vậy
~()/~ clap clap clap

Sung sướng đi đọc tiếp Giết lẫn nhau trong giới IT =w=

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ghi-chep-jq-game-online-cua-hoa-doan>